REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 27, 1965 — No. 712 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Uw Spraak make U Openbaar

"Wij prediken Jezus Christus, en Die gekruisigd."

"Ik geloof in democratie."

Dit zijn twee wel heel verschillende gezegden, die geen enkel verband met elkaar hebben. Indien zij nog iets gemeen hebben, dan is het dat zij zonder nadere uiteenzetting weinig zeggen over wat er mee wordt bedoeld.

De vergelijking is niet van ons, maar komt van de studenten-predikant aan de University of Saskatchewan, Rev. Ben Smillie. Mr. Smillie is een predikant bij de United Church en heeft zich in een artikel in de **United Church Observer** fel gekant tegen Dr. Billy Graham en diens organisatie. Het Toronto dagblad **The Telegram** heeft het op een zeer opvallende plaats overgenomen.

Als je, zo betoogt Rev. Smillie, iemand van de John Birch Society laat uitleggen, wat hij onder democratie verstaat, dan zal je een geheel ander antwoord krijgen, dan wanneer wijlen President Kennedy het had moeten zeggen. Evenzo, als Dr. Graham zegt, dat hij Jezus Christus predikt, dan zal hij geheel iets anders bedoelen als wanneer Rev. Smillie zijn mening moet weergeven.

Het is wel duidelijk, dat Rev. Smillie een warm voorstander is van het Nieuwe Leerplan voor godsdienstonderwijs in de United Church. Dit te zeggen betekent tegelijk, dat hij een even felle tegenstander is van het letterlijk aanvaarden van de bijbel als het Woord van God. Deze studentendominee windt zich zo op tegen het gelovig aanvaarden van de bijbel, dat zijn opmerkingen profaan worden. Zo hekelt hij het geloof in een "clay-made man", en een "floating zoo" (de ark van Noach), en een "amphibious-footed Jesus". Hij verzet er zich tegen, dat in christelijke kring nog steeds wordt gesproken over Jezus als de Zoon van God, "who demonstrated his divinity as a home brew artist by turning water into wine", die het afrondde met een hemelvaart "that looks like a Cape Kennedy blast-off."

Vanwaar toch zulk een felle bestrijding?

Hier spreekt niet een atheist tegen een gelovige, maar hier kruist de ene predikant van een protestantse kerk de degen met zijn collega van een andere protestantse kerk.

Vanwaar die bestrijding? Rev. Smillie heeft die vraag voelen aankomen. "Maybe," zo zegt hij, "you're wondering why I'm hostile to Graham crusades. As a university chaplain, I meet students every day, who still live with the fundamentalist hangover men like Billy Graham impart."

Zulk geschrijf moet velen in de United Church en Anglican Church toch wel de ogen openen, zou men zeggen. Dit is geen intelligente gedachtenwisseling meer. Dit is profaneren. En het ondermijnt het christelijk geloof.

De christelijke kerk leeft in een verschrikkelijke worsteling. Want Rev. Smillie is niet een eenling in zijn standpunt. Indien men zich er op toelegt, kan men dergelijke anti-bijbelse beschouwingen herhaaldelijk aantreffen.

Als wij zeggen, dat de christelijke kerk in een worsteling verwikkeld is, dan bedoelt dit niet te suggereren, dat de uitkomst twijfelachtig is. Wij weten gelukkig beter. Maar het beklemtoont wel de noodzaak om verstaanbare taal te spreken.

Er zijn natuurlijk dingen, die alleen in het geloof verstaan kunnen worden. Als Rev. Smillie spreekt van een "clay-made man" en van een "floating zoo" en van een "amphibious-footed Jesus", dan bedoelt hij kennelijk om de dingen op een pikante wijze onaannemelijk voor te stellen. Maar met het afwijzen van zo'n voorstelling zijn wij niet klaar. Wij spreken over de waarde van een mensenleven. Voor onszelf moet die waarde dan toch in de eerste plaats daarin bestaan, dat God inderdaad de mens uit het stof formeerde en door het inblazen van Zijn adem (dus door het toevoegen van iets van God Zelf) die mens tot een levende ziel maakte. Die samenstelling (als wij dit zo noemen mogen) van stof en Gods adem onderscheidde de mens van alles wat geschapen was. Wij menen, dat dit Bijbels is en wij vragen ons af wat de modernistische theologen daar tegenover kunnen stellen als waarde van een mensenleven.

Wij geloven, dat de geschiedenis van Noach een zeer profetische betekenis had. In dat gezin van Noach werd de ganse schepping gered. Het was geen drijvende dierentuin en het was ook geen mythe, maar het was de inleiding van Gods wereldomvattend reddingsplan. Dit plan is reëel, blijvend. Dit is de zin van de geschiedenis. Daar staat of valt het ganse leven mee.

Rev. Smillie beschouwt het als een legende of als een mythe. Maar wat voor waarde moet aan zo'n legende worden toegekend?

Dat de mens Jezus op de zee wandelde is zo'n prachtige beleving van Zijn heersen over de schepping, dat het een mens (die gelooft) in verwondering brengt. Immers, een mens die gelooft, is deelgenoot aan de zalving van die Jezus!

Ziet u, wij hebben — in geloof aan de bijbel — de wereld véél meer te vertellen, dan een man als Rev. Smillie. Is dit hoogmoed? Zo wordt het inderdaad wel uitgelegd. Maar in feite hebben wij het niet van onszelf. Het is ons in de handen gelegd om het door te geven. Wat is er dat wij hebben, wat ons niet eerst zelf gegeven is?

Juist daarom moeten wij aandacht besteden aan de wijze waarop en de vorm waarin wij de boodschap doorgeven. Want het valt telkens weer op, dat modernisten — zoals deze studentendominee er één is — altijd vaag en negatief zijn. Zij kunnen ons gauw vertellen, dat het zo niet is bedoeld en dat wij het zo niet moeten geloven. Maar enig houvast wordt niet gegeven. Dat kan ook niet als de bijbel wordt losgelaten. Dan loopt een mens onwetend in een dwaaltuin. Telkens weer hoop je de uitgang te vinden, maar telkens weer lopen de wegen dood.

Wij denken nu even aan het petitionnement, dat volgende week in British Columbia aan onze mensen zal worden voorgelegd. Dit petitionnement zal een unieke gelegenheid zijn om openlijk aan regering en volk te doen blijken, dat wij ons ook in arbeidsverhoudingen willen laten leiden door de Geest van Christus. Het is een unieke gelegenheid, niet alleen omdat wij niet steeds gelegenheid hebben, om dit op zulk een duidelijke wijze te doen, maar tevens omdat in zulk een petitionnement ons de kans wordt geboden duidelijk te zeggen, waarom wij ons in dienst van Jezus Christus weten. Met andere woorden, de taal, die gebruikt zal worden, zal verstaanbaar moeten zijn. Wij vertrouwen en verwachten, dat onze mensen in British Columbia geen van allen verstek zullen laten gaan.

Elders in dit nummer is een artikel opgenomen van Mr. Harry Antonides onder de titel "Victims of Dictatorship in Canada". Als daarin bijvoorbeeld wordt gezegd, dat wij geloven dat de arbeid en de arbeidsverhoudingen eveneens door Christus zijn gered, dan begrijpen wij onder elkaar de bedoeling hiervan wel. Maar wij moeten ons bewust zijn, dat velen rondom ons, ook vele in regeringskringen daarvan nog niet eerder hebben gehoord. In onze samenleving is godsdienst iets persoonlijks, en heeft de redding in Christus slechts betrekking op de ziel van een mens. Als men hierbij groot gebracht is, dan is het wel te begrijpen, dat verschillende verhalen in de bijbel moeilijkheden opleveren.

Het is niet altijd gemakkelijk, om de ontwikkeling van het grote reddingswerk van God in de bijbel en in de geschiedenis te zien. Vandaar dat het ook niet gemakkelijk is om het aan anderen duidelijk te maken. En toch zal het moeten, wil er begrip komen voor onze levensvisie.

Misschien moeten wij onszelf ontwennen tot elkaar te spreken in een onder ons ingeburgerd "jargon". Dit is voor velen een vreemde taal, ook al spreken wij zuiver Engels.

"Onze spraak make ons openbaar."

D.F.

EN, KOM IK GOED AAN?

In Artis, de Amsterdamse dierentuin, is een condor uit het ei gekomen — een hoogst zeldzame gebeurtenis. Geen wonder, dat men het diertje met alle mogelijke zorg omringt. Op geregelde tijden wordt de boreling gewogen en zo te zien heeft de toename van het gewicht ook de belangstelling van de jonge betrokkene . . .

SINGAPORE

Leeuwenstad

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Op 9 augustus van dit jaar werd de wereld verrast door het bericht, dat Singapore, de geweldige stad op de zuidpunt van Malakka, zich los gemaakt had van de federatie Maleisië. Reeds lang wist men, dat er moeilijkheden waren tussen Singapore en de overige gebieden van de federatie Maleisië. De regering te Koeala Loempoer, die het toch al niet gemakkelijk had door de confrontatiepolitiek van Soekarno, die openlijk verklaard had daarmede door te gaan tot Maleisië was vernietigd, tobde sinds geruime tijd met een meer persoonlijk conflict tussen de huidige premier van Maleisë Abdoel Rahman en Lee Koean-jew, de premier van Singapore. Het staat vast, dat de Leeuwenstad op zich zelf zulk een dominerende positie in het geheel inneemt, dat het heel moeilijk was zonder meer de eisen van Lee, die op een gelijkwaardige positie als die van Abdoel Rahman aanstuurde, af te wijzen. In Koeala Loempoer zag men tenslotte geen andere oplossing dan Singapore gelegenheid te geven uit te treden.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft men dat in Singapore zelf niet beoogd. Men zegt, dat Lee zelf op een persconferentie heeft verklaard, dat deze beslissing hem is opgedrongen. En inderdaad schijnen de afscheidingsvoorwaarden in die richting te wijzen. Maleisië zal aan Singapore in het bijzonder bij de handhaving van de openbare orde en rust steun blijven bieden. Beide staten hebben zich onderling verbonden geen verbonden met vreemde mogendheden aan te gaan, die voor de andere schadelijk zouden zijn. Blijkbaar slaat dit op Indonesië. Zelfs zal men de verdediging gemeenschappelijk gaan organiseren. Singapore blijft geopend voor verdedigingsmiddelen van Maleisië. Ook mag Engeland van de bestaande bases gebruik blijven maken, mits dit geschiedt ter verdediging van beide staten en van het Britse gemenebest, waarvan Singapore lid wil blijven. Bovendien zullen de twee staten met Engeland samen blijven werken ter verdediging van de rust in dit gedeelte van Zuid-Oost-Azië.

Gelet op dit alles wordt het duidelijk, dat men in Djakarta maar matig tevreden is met de onafhankelijkheid van Singapore. Ook China ziet het gebeuren met een ietwat wantrouwend oog aan. En in Londen heerste werkelijk geen paniek, toen het nieuws bekend werd. Enthousiast was men niet, maar de toestand was alleen maar verwarder geworden dan hij reeds was. Maar het Britse politieke instinct zag terstond ook wel enige lichtpunten.

Wij willen dat nader bezien.

Om dat alles te begrijpen moeten wij terug gaan in de geschiedenis. Men weet, dat in Zuid-Oost-Azië Engeland en de Nederlandse republiek altijd geslagen vijanden waren. Jan Pieterszoon Coen sprak van de Engelsen als van de "onverdraaglijke natie", waarmede men opgescheept zat als met "een lastige vrouw". Hij was dan ook dolgelukkig, dat met wat ruwe middelen het begin werd gemaakt met de verdrijving van Engeland uit het gebied van de Nederlandse Oost-Indische Compagnie.

Tegen het einde van de achttiende eeuw veranderde dit alles door het optreden van de Engelse machthebber Raffles. Deze heeft enige tijd in de Franse periode na de verovering van Java dit gebied bestuurd, overigens op voortreffelijke wijze met vooruitziende blik. De teruggave van de koloniën na de val van Napoleon zag hij met lede ogen. En nadat hij eerst op Sumatra geprobeerd had weer een Engels steunpunt te vestigen, stichtte hij in 1819 het huidige Singapore. Als vrijhaven trok dit een ontzaglijke handelsbeweging aan. Het lag op een eiland met Nederlandse eilanden vlak onder zijn kust. Thans telt de stad naar schatting een en een kwart miljoen inwoners, waarvan vier vijfde miljoen Chinezen, een goede honderdduizend Maleiers en slechts iets meer dan twaalfduizend Europeanen. Door zijn stichting door Britten met een Brits doel is de stad van opzet geheel westers. Het onderwijs, de ziekenverzorging, de vermaakcentra, het is alles westers. Maar de bevolking is in overgrote meerderheid Chinees van afkomst. En wie wel eens in het Verre Oosten is geweest, begrijpt wat ik bedoel, als ik zeg dat Singapore vol Chinezen is. Want het begrip "vol" is voor een Chinese samenleving zo, dat iemand, die dit nooit heeft gezien zich er geen begrip van kan vormen.

In elk opzicht is China economisch middelpunt. Rijst, tin, rubber, petroleum worden uitgewisseld tegen westerse produkten. Enorme fabrieken bewerken veel van de hier aangevoerde grondstoffen. Dit alles gaat echter aan het westen voor een groot gedeelte voorbij.

Anders is het wat de militaire vraagstukken betreft. Sinds Londen zijn wereldrijk opbouwde nam Singapore een bijzondere plaats in. Vooral nadat Hong Kong na de eerste wereldoorlog niet meer versterkt mocht worden vestigde Engeland al zijn aandacht op Singapore. Ondanks de waarschuwingen van een Nederlandse minister van defensie, die aan de vooravond van de tweede wereldoorlog Singapore bezocht, werden de verdedigingsmiddelen alleen naar de zeezijde gericht. Zo liet het geschut ongeveer een derde gedeelte van de omgeving onverdedigd. En juist van deze zijde drongen de Japanse troepen door een ondoordringbaar geachte jungle heen en Singapore viel smadelijk na de eerste grote aanval.

Na de capitulatie, nu twintig jaar geleden kwam Singapore weer terug aan Engeland. Het werd eerst een kroonkolonie. Later kwam het samen met het zelfstandige Maleisië, tot een zelfstandig bestaan.

Maleisië dient, zoals wij in deze rubriek indertijd hebben uiteenge-

(Vervolg op pag. 2)

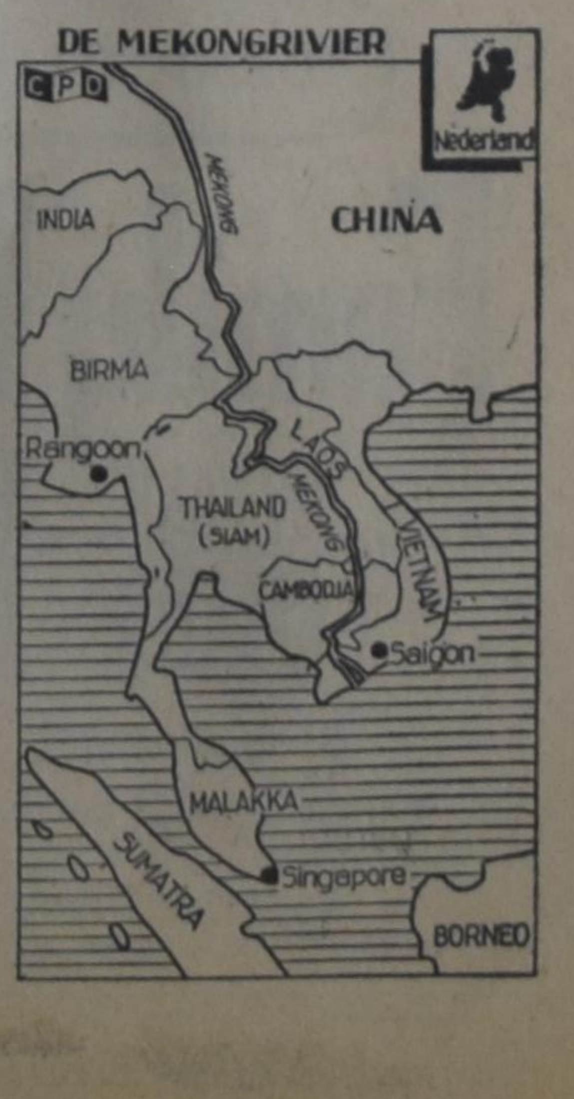

SINGAPORE

(Vervolg van pagina 1)

zet, een westers belang. Engeland is daarvan de drager. Maar tegelijkertijd kan Maleisë door de samenwerking met het westen een Aziatisch belang dienen. Dat laatste is de ergernis van Soekarno, omdat het op het ogenblik duidelijk blijkt, dat Indonesië zonder het westen niet kan bestaan.

Bovendien moet Soekarno rekenen met het feit, dat Singapore voor Sumatra veel aantrekkelijker is dan Djakarta, door de aard van de bevolking en door de rijkdom aan grondstoffen. Bij de grote opstand op Sumatra enkele jaren geleden is dat wel gebleken. Een zelfstandig Singapore kan zo veel gevaarlijker zijn voor de macht van Djakarta op Sumatra dan een Singapore, dat onderdeel is van Maleisië.

Het rode China heeft natuurlijk grote belangstelling voor de zelfstandigheid van Singapore, maar het is de vraag, of zijn positie daardoor wordt versterkt. Maritiem is het voor de regering te Peking nog onbereikbaar, maar als infiltratiepunt voor communsme naar het zuiden kan het van grote betekenis zijn. Maar dan moet Singapore geen last hebben van binnenlandse onenigheden en daar is men in Singapore nog niet aan toe. Bovendien zijn de grote kooplieden aldaar, hoewel misschien wel pro-Peking, toch schrander genoeg, om het niet met het westen op een breuk te laten aankomen.

Bovendien is Rusland er ook nog altijd. Dit zou een uitbreiding van het Chinese communisme over Singapore heel ongaarne zien.

Al met al kan men niet zonder meer zeggen, dat door deze onafhankelijkheid de westerse invloed achteruit is gegaan. Misschien is het gebeuren integendeel een oorzaak van versterking van de Britse en dus van de westerse invloed in Zuid-Oost-Azië.

Mr. L. W. G. Scholten.

DE PRESIDENT VERTELT . . . EN RUST

President Johnson leunt achterover in zijn stoel tijdens een persontvangst op het Witte Huis. Dit na een bespreking met de minister van buitenlandse zaken en andere ambtenaren over de situatie in Vietnam en meer problemen.

INGEZONDEN

Het Ontario Petitionnement van 1963
Brits Columbia 1965

Weet u nog wel, dat wij twee jaar geleden in een paar weken tijds zo'n 8,000 handtekeningen verzamelden voor een petitionnement in Ontario? Dat wij in dit petitionnement de Premier en de regering van Ontario verzochten bij de wet het gedwongen lidmaatschap in, en betaling van gelden aan vakbonden te verbieden?

Natuurlijk herinneren we ons dit nog goed, en ook het feit dat wij soms het gevoel hadden of ons gezamenlijk enthousiasme en al ons werk voor niets was geweest. Dat het Committee for Justice and Liberty nog nooit medegedeeld had, dat nu echt de boodschap namens de 8,000 ondertekenaren was overgebracht aan de regering.

Wel hadden we medegedeeld dat op 17 december 1963 de Minister van Arbeid van Ontario, Mr. R. L. Rowntree een onderhoud toestond. Tijdens dit onderhoud werd het doel en de achtergrond van het petitionnement uitgebreid besproken. Overeengekomen werd bovendien dat korte tijd later officiële aanbieding van het petitionnement aan Mr. J. Robarts, Premier van Ontario, zou plaatsvinden. Dit is echter nooit geschied.

Talloze malen werd telefonisch contact met het Department opgenomen, brieven werden geschreven, doch hoe het ook zij, verder dan het onderhoud van 17 december 1963 kwamen we niet.

Ondanks de verleiding het er maar bij te laten zitten, bleven wij trachten contact te leggen. En dit mocht eindelijk gelukken.

Mr. Leonard Reilly, Progressief-Conservatief lid van het parlement van Ontario, werd van ons probleem op de hoogte gebracht en de belofte werd van hem ontvangen, dat zo gauw mogelijk deze zaak doorgepraat moest worden. In het afgelopen jaar hadden onze advokaat Mr. B. A. Kelsey en Mr. G. Vandezande een langdurig gesprek met Mr. Reilly waarin alles werd uitgelegd. Mr. Reilly beloofde alles in het werk te stellen een gehoor bij de regering te krijgen.

Op 6 juli 1965 werd door Mr. Reilly een onderhoud belegd met de Minister, Mr. Rowntree, waarbij behalve Mr. Reilly, ook onze advokaat aanwezig was, die de Minister van ons langdurig pogen sinds het onderhoud van 17 december 1963 op de hoogte bracht.

De Minister deelde onze advokaat toen mede, dat hij van al dit pogen niets afwist, en dat het beslist niet juist was zoals de zaak was verlopen.

Wij zullen de Minister zelf aan het woord laten in de brief die hij enkele dagen na dit onderhoud aan Mr. Kelsey schreef, waarin wij, onvertaald, het volgende lazen:

Department of Labour
8 York Street,
Toronto 1,
July 8, 1965.

Dear Mr. Kelsey:

I was pleased to have an opportunity to meet with you on Tuesday of this week in connection with the brief submitted by the Committee for Justice and Liberty.

You will recall that I met with you and representatives of the C.J.L. Foundation in December, 1963. At that time we discussed the Foundation's proposals and I undertook to give them further study and attempt to arrange for a Cabinet hearing. As our Legislative program for the 1964 Session had already been finalized at that time, it was not possible for Cabinet to consider the Foundation's brief in early 1964.

However, I subsequently instructed my senior staff to carefully review and analyze the Foundation's recommendations and this was done in preparation for the recent Session. While no amendments were made this year to The Labour Relations Act, I can assure you that full consideration was given to your client's views. Their brief was discussed at a regular Cabinet meeting in January of this year along with recommendations of a number of other organizations and individuals in connection with The Labour Relations Act.

As I mentioned to you on Tuesday, I would be glad to meet with you proir to September 15th to discuss any new representations which the C.J.L. Foundation might care to make this year.

I trust that this letter will serve to confirm that while we have not taken any legislative action in connection with your client's brief, we have afforded it the fullest consideration and its contents have been fully reviewed by the Executive Council.

Sincerely,
"R. L. Rowntree"
R. L. Rowntree,
Minister.

Zoals u kunt zien is de begeleidende schriftelijke uitlegging van ons petitionnement tijdens een kabinetszitting besproken. Bovendien worden wij uitgenodigd vóór 15 september aanstaande eventuele verdere representaties te maken. Dit hopen we inderdaad te doen. Onze advokaat heeft thans reeds het meeste werk hiervoor verricht, en de aanbieding hiervan zal dus binnen enkele weken plaatsvinden.

Dit was dus het verloop van ons petitionnement in Ontario. Ook uw handtekening heeft er toe bijgedragen de regering te zeggen: "Hier staan wij achter." Gezamenlijk hebben onze stemmen als het ware geklonken, tot in de hoogste vergadering van de provincie Ontario.

Onze dank voor uw hulp, ook voor de hulp die u ons werk in de toekomst weer zult geven.

Dan denken we vooral aan de actie die thans begint in British Columbia, waar we gedurende de komende vier weken een petitionnement zullen circuleren. We twijfelen er niet aan dat duizenden in British Columbia thans daadwerkelijk zullen zeggen (en schrijven) "Ook ik sta hier achter!" Bovendien is er zeer gegronde reden om aan te nemen dat de aanbieding van de petitie aan de Premier van British Columbia, binnen zeer korte tijd na afloop van het verzamelen van de handtekeningen zal plaatsvinden!

Veel van uw collega's waar u werkt, zullen vast bereid zijn óók te tekenen, net als uw persoonlijke vrienden en kennissen.

Wij rekenen op u!

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ontario.

BANK OF MONTREAL

Family Finance Plan

"MY BANK" TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

Bring all your personal credit needs under one roof

LOW-COST LIFE-INSURED LOANS

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.
Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:
TORONTO 2145 Avenue Road 485-9406
TORONTO 2828 Bathurst St. RU 7-5637
HAMILTON 20 Tisdale Street S. JA 8-0147
LONDON 150 Elmwood Ave. GE 8-8439

Ao 1807 Holland Life

Kantoren:
ST. CATHARINES 94 Church Street MU 4-6385
MONTREAL 3600 Van Horne 731-9421
VANCOUVER 1280 West Pender MU 3-9685
EDMONTON 9924 - 106th Street 429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVOORZIENING

Men meldt spontaan:

—Het ongelooflijke is gebeurd, mijn vrouw is genezen. —Had het 10 jaren, ben er helemaal af. —Dokter vond het een wonder. —Het was heel erg. Doe nu alle werk weer. —Behoef niet meer naar het Sanatorium. —Prachtig resultaat. — Het is verbluffend. —Nog nooit zo'n goede winter gehad. —Genezen, genezen, enz. enz. Originelen liggen ter inzage. Wat U ook mankeert, meldt het ons. Onze kruiden zijn gegar. onsch.!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

1945 AUGUSTUS 1965

Het is niet erg betamelijk dat een mens zichzelf feliciteert. Daarom doen wij het ook niet. Maar wij willen toch even memoreren, dat in augustus 1945 dominee Paul De Koekkoek de stoot gegeven heeft tot de oprichting van een blad, dat is uitgegroeid tot ons tegenwoordige Calvinist-Contact. Als bescheidenheid een mens siert, dan heeft het Rev. De Koekkoek zeker gesierd, dat hij op bescheiden voet is begonnen. Hieronder drukken wij de gehele inhoud af van het gestencilde eerste nummer van de eerste jaargang van THE CANADIAN CALVINIST, gedateerd August 1945.

Velen van ons zullen zich nog herinneren, dat vóór Calvinist-Contact tot aanschijn kwam, er eerst een blad in het Westen van ons land werd uitgegeven onder de naam "The Canadian Calvinist". Eerst later werd in Chatham, Ont., "Contact" opgericht. Wij geven de mannen van toen de eer, dat zij niet op hun eiland bleven voortleven maar de weg tot elkander gevonden hebben, hetwelk in 1951 leidde tot een samenbundeling van krachten. In dat jaar zijn beide bladen samengevoegd tot "Calvinist-Contact".

Van deze plaats willen wij een eresaluut brengen aan de pionier, Rev. Paul De Koekkoek, die sinds 1958 emeritus predikant is en thans in Seattle, Wash., woont. Hij heeft letterlijk baanbrekend werk gedaan.

Hij schreef ons dezer dagen: "Although in good health now at 75, it is not likely that I shall be 'available for comment' at the C.C.'s silver anniversary in 1970! I am very happy and really thankful that the C.C. still serves its original purpose of 'fraternal contact and common witness of Canadians of the Reformed faith and life.' The headquarters of the C.C. has moved from Edmonton to Huntingdon, Chatham and Hamilton. Its readers are now among several nations. Its contents are of some value to all, but especially to our people in Canada and the States. For principle and practice, — for the full-orbed Christian life."

Wij geven Rev. De Koekkoek gaarne onze beloften, dat met Gods hulp en in Zijn kracht ons blad die lijn zal volgen, de lijn die Rev. De Koekkoek is begonnen. En wij willen die lijn doortrekken, zodat ons blad eerlang niet alleen maar voor onze eigen mensen is, maar dat het de boodschap van het Koninkrijk Gods mag uitdragen tot ver buiten eigen kring.

Wij beseffen, dat daarvoor een groot aantal lezers en veel geld nodig zijn, maar als dit blad inderdaad een middel in Jezus' hand is, dan zullen die lezers en dan zal dat geld er komen.

Redactie.

CHURCH MATTERS

NEW PARSONAGES are rising up in these parts of late. Monarch has built a spacious manse last year. Lacombe's new ministerial home is nearing completion. Edmonton is following closely, the foundation of its manse having been laid. An additional lot, recently bought, helps provide ample space for the new church to be built next to it eventually.

THE CHURCH UNIVERSAL seems to be reflected in the people attending church meetings at Houston, B.C. A visiting minister there observed in his audience, in addition to the ex-Netherlanders, people of Italian, Scotch, Danish and Ukrainian descent. Dangerous to that church? Perhaps, but also a Calvinistic challenge to our people there to be a "savoring salt and a shining light" in its part of the earth.

CONSISTORY MEETING REPORTS in the church bulletin is a new factor in the consistory-congregation relationship of the Edmonton church. These reports are not regular "minutes", but they do state quite clearly what is transacted at the meetings of the consistory, with the exception of that which from its very nature should be private. The evident purpose of this venture is to keep the congregation more fully informed on its own affairs, and to cultivate mutual confidence and intelligent cooperation in the work of the church.

VACATIONING WHERE? Recent labor regulations, calling for holidays with pay, suggest the study of proper vacationing spots for our people. We shall do each other a distinct service if we publicize desirable places we have discovered. We should know where nature's beauty is most arresting and the surroundings quiet not only, but also where the company is of good moral standards, and which spots are near our own churches. Certainly, our holidays should not infringe on our Holy Day worship.

A SUMMER BIBLE SCHOOL is conducted by our people in Edmonton. Miss Clara Visser is teaching, assisted in turn by the Misses Dorothy Prins, Emma Tuininga, Lily Ebbers and Jessie Nicolai. The term is about 15 days. The enrollment over 20. As far as we know this is the first school of its kind among our people in this part of Canada.

HOME AND SCHOOL

CONGRATULATIONS Lacombe! It is reported that your Christian school building is almost completed and that you engaged a teacher for the coming school term. Canadian Calvinists are happy that the doors will be opened of the first Reformed Christian school in Alberta, the second in Canada. Much power to you and your teacher, Miss Alida Keegstra!

LEGISLATION on Private schools in Alberta is in the air. A report received by the Lacombe group, to the effect that no more Christian schools may be opened, proved erroneous. However, State permission is required henceforth for the opening of any new school. Moreover, other legislation is contemplated, and it shall be well for us who are interested in Christian education, to be on the alert, and to watch developments closely. Particularly since sentiments seem to prevail in "high places" that permission to open private schools will only be granted where they, in the opinion of state officials, shall not interfere with public schools in the same locality. The latter proviso may determine the fate of many a Christian school in this province.

CONTACT WITH THE MINISTER OF EDUCATION in Alberta has been made by a committee of the Chr. school board at Lacombe. Included are the Revs. Roorda and De Koekkoek, the latter having been requested to serve as its advisor. Impressions favorable to our schools were left by the Minister, and his readiness intimated to keep our people informed on educational developments, through the pastors mentioned above.

EDMONTON TAKES INVENTORY in re Chr. day school education. A society has been organized, and its officers are expected to explore the possibilities of opening a Christian school some time soon. There seems to be a mind to do what can be done for the instruction of its children in the Covenant way.

CHILDREN'S ALLOWANCES are given Canadian parents whose financial income is below a certain (low) level. That may help give the children the natural necessaries of life not only, but also the spiritual. In fact, a wise use of these allowances may be a decisive factor in the establishment of Christian schools in our smaller church centers.

SOCIETY ACTIVITY

THE RALLY of our young people at Neerlandia, Aug. 6, is a high spot in the activity of our youth. The program should interest all attendants. A new feature of this year's program is a Round Table discussion to be conducted by five Edmontonians on the subject: "Socialism and Christianity". The Rev. Roorda will speak on "Moral Hazards in Modern Entertainments", or something to that effect. Rev. De Koekkoek will address his audience on "Training for Service". Several young men and young ladies shall render contributions of a varied nature.

Such rallies are educational as well as social. They help mold the opinions of our youth and provide the social touch. Our Covenant youth are expected to eventually establish Covenant homes. Thereto they need Covenant partners. That means, to be frank, that such young people of both sexes and from different churches should have the opportunity to make acquaintance with each other.

PUBLIC CONCERTS are occasionally rendered by our young people. This was recently done by the Choral society at Edmonton. This program was well received. The sentiment of the audience evidently was: "Let's have more of them." This writer does not know what other groups are doing, but he feels free to encourage such society activity, both in music and in song. And they remind him of other choral societies which successfully joined in federation for united renditions. Such a Choral Federation should not be impossible here, although it may at first be possible on a modest scale only.

TRAINING FOR SERVICE, that is what Reta Williamson of Nobleford intends to do. While temporarily working in Edmonton, she is getting ready to take a two-year course at the Reformed Bible Institute at Grand Rapids, Michigan, expecting to begin her work there this fall. She hopes to find some field of Kingdom work upon completion of her course. May the Lord prosper her in the undertaking. Are there any other Canadians preparing for, or engaged in such Kingdom work?

Alice Elzinga, also from these parts, reports occasionally concerning her work in Suriname, in the Banner and the Missionary Monthly. By reason of her early contacts with the Alberta churches, and for the sake of the work she does, she is entitled to our special interest, prayer and material support.

A NEW TREASURER will soon serve the Canadian churches. Synod '45 appointed Rev. De Koekkoek alternate to Rev. L. Trap. That means that the former will take over this work some time this summer in view of the fact that Rev. Trap is scheduled to leave for another field of labor in the States in the near future.

CIVIC INTERESTS

CITIZENSHIP in the land selected for our habitation should be a matter of course among us Calvinists. Barring exceptions, our people should become citizens soon after immigration. And that not only for the protection of their material interests and political privileges, but also to enable them to take active part in the public life of the nation. It seems that, due to war conditions, naturalization processes have been temporarily stopped. It may be expected that our people will be quick to take the opportunity of naturalization when it shall be offered again at the war's conclusion.

POLITICS are often in ill favor among our people. When the political pot is boiling, its vagrance is not always sweet. However, our Netherlanders are generally not averse of "de politiek". And why should they? The domain of state and statesmanship is their's by the disposals of their God. But have our Holland-Canadians taken to politics to any serious extent? Is this, perhaps, the time to make a thorough study of the main Canadian political parties? How do they square with our Calvinistic world-and-life view, and what can we do about it? How should we vote? Is not association and organization for political study and action in order?

THE STATUS OF OUR MINISTERS in Canada holding U.S. citizenship was discussed at the Spring meeting of Classis Pacific in such a way as to leave the impression that unless some measure of Synodical control over these ministers was shown to exist, they might be obliged to leave Canada Ostober 1st of this year. It seems now clear that this does not apply to those who received permit for temporary residence as U.S. citizens. It certainly would be useful if an over-all understanding could be reached by our Synod and the Canadian government regarding the status of our American Christian Reformed ministers laboring in Canada.

THE SERVICE MAN, A MINISTER OF GOD is the position taken by the Rev. Marvin L. Derby, pastor of the Williamson Memorial United Presbyterian Church at Burlington, Iowa. In a well-written article in the Calvin Forum (June-July '45) the author shows that this is the consistent interpretation of Romans 13:4. Read the article in its entirety. It throws biblical light on our modern soldiery, so often misrepresented. It shows the noble part of a task often grewsome in its execution. And it implies that it is not right for us to shun this disagreeable duty when our government calls for it.

Eau . . . !

WAT KNAP JE DAAR VAN OP!

Geprijsd
van $1.00 tot en met $4.50

Alleenvertegenwoordiger voor Canada:

Fred R. Vandevelde, P.O. Box 194, Hamilton,

TWINTIG JAAR GELEDEN DE ATOOMBOM

Op 16 juli 1945 ging de duistere toekomst voor de A-bom open. In de woestijn van New-Mexico ontplofte de eerste experimentele Amerikaanse A-bom. Dit experiment heeft Amerika 8 miljard gulden gekost. Op 6 aug. 1945 vond de tragedie van Hiroshima plaats en drie dagen later werd de Japanse stad Nagasaki ook het slachtoffer. Kort daarna werd het vrede maar de atoombommen zwegen niet. In juli 1947 begonnen experimenten met de A-bom in de Stille Oceaan en het proefeiland Bikini werd een begrip van atomaire dreiging. Oorspronkelijk was Amerika de enige atoommacht maar dat was op het nippertje, want volgens de Nobelprijswinnaar dr. W. Heisenberg was Duitsland op het gebied van de atoomenergie tot 1942 gelijk aan de Ver. Staten. In sept. 1949 ontplofte de Russische atoombom en daarmede werden een grote reeks van atoomexperimenten voor beide partijen "noodzakelijk", omdat men de atoombalans in evenwicht wilde houden. Op onze grafiek laten wij zien in welke verhoudingen de nucleaire proefnemingen zijn gehouden vanaf 1947 tot heden. Sedert de ondertekening van het kernstopverdrag zijn de bovengrondse proefnemingen van de Ver. Staten en Rusland gestaakt. Ondergronds mag men wel explosies tot stand brengen.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

ZACHTJES AAN NAAR ISPHAHAN (III)

In Turkijë zijn toeristen wel mensen die rondkijken, maar toch nog meer mensen die bekeken worden. In de dorpen zijn zij een soort publieke vermakelijkheid.

Als wij met ons autootje een dorp binnen komen, en dan even stoppen, is het altijd weer hetzelfde liedje: Hele horden kinderen komen aanhollen en gaan dan ons en onze Fiat bewonderen. Dit doen ze naar Nederlandse regel: Nooit naar iets kijken zonder het beet te pakken. Een paar grote platen van Nederland zijn dan ook van onze auto afgescheurd, het mooie Nederlandse vlaggetje is gestolen, alleen een groot bord van Amstelbier hebben ze nog niet los kunnen krijgen. Het aardigste is, dat heel wat kleine Turkjes een paar woorden Engels spreken. Het "where are you going?" en "from where are you?" is niet van de lucht. De antwoorden verstaan ze niet.

Na de kinderen komen de mannen. Met een paar barse woorden jagen ze de kleinen weg, maar ze zijn overigens precies eender. Ze proberen de vering, kijken in de uitlaat en knikken dan goedkeurend. Ze willen alles kopen. Hoeveel kost die trui? En die schoenen?

Als ze al te opdringerig worden, haal ik het fototoestel maar tevoorschijn. Ze gaan dan mooi op een rijtje staan en kijken als koningen. Van Holland hebben ze nooit veel gehoord, maar de Allimans (Duitsers) kennen ze des te beter. Ieder dorp heeft wel één of meer arbeiders, die in Duitsland hebben gewerkt en die vaak de taal van onze buren vloeiend spreken. Als vanzelfsprekend nemen ze het baantje van gids op zich. Een goede lokantasi? (restaurant) Komt voor elkaar. Voor wij van onze auto weggaan, sluiten we hem zorgvuldig af. Dit is geen overbodige maatregel.

En dan begint de sightseeing door het dorp. Nu lijken alle Turkse dorpen erg veel op elkaar. Als een dorp een bezienswaardigheid heeft, is het altijd een moskee. De religieuze afkeer van de Mohammedanen voor de beeldende kunsten, maakt een dorp bepaald niet florissant. Een fraai bouwwerk is bijna nooit te zien. Juist de gemeentehuizen en politiebureau's steken af door hun lelijkheid.

Het aardige van een Turks dorp is de hoofdstraat, eigenlijk een soort markt. Het is onmogelijk je aan de charme ervan te onttrekken. Hier en daar houdt een bedelaar zijn hand op, de terassen zitten steeds vol theedrinkende Turken, bezig met één of ander gokspel. Een ezel met een last zo zwaar dat wij in Nederland de dierenbescherming zouden opbellen, stapt voort op de maat van de touwslagen van de drijver. Vrouwen trekken bij het zien van de vreemdelingen hun hoofddoek iets nauwer langs het gelaat. Kooplieden komen hun winkeltje uit en prijzen hun waar aan.

Iedere hoofdstraat heeft minstens vijf lokantasi's. Vrouwen mogen daar niet komen, de mannen komen er des te meer. Vele huisvaders verkiezen een gezellig etentje met kameraden in de lokantasi boven het eten bij moeder de vrouw. Het hoofdgerecht is dan gebap, lamsvlees met een slaatje, en wat soep. Brood en een fles water worden automatisch bij iedere maaltijd gegeven. In Turkijë is het water van de waterleiding nl. ongezond en is drinkwater een handelsproduct.

Een paar woorden nog over het platteland. De boerderijen worden naar het Oosten toe steeds armer. Hele bergstreken zijn onbebouwbaar evenals sommige heuvelruggen, die kennelijk kaalgevreten zijn door de voorvaderen en de voormoederen van de huidige kudden schapen.

Van elke tien arbeiders in Turkijë zijn er acht in de landbouw werkzaam, terwijl elk normaal land 7% van de beroepsbevolking voldoende is voor de agrarische productie. In Turkijë zijn de methoden duidelijk primitief, behalve op enkele staats- en modelbedrijven, die een oogst hebben soms acht maal zo hoog als die op de gewone bedrijven. Toch is hier wel vooruitgang te bespeuren.

Wij spraken met een paar Amerikanen van het Vredes Corps, die enthousiast de toekomst tegemoet zien.

Ik hoop dat ze gelijk krijgen.

Tot volgende week,

Arie 't Veld

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

NES AMMIM

BANIER DER NATIEN

"Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet. Ik ben immers zelf een Israeliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin. God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij te voren gekend heeft."

"Ik vraag dan: zij zijn toch niet zo gestruikeld, dat zij wel vallen moesten? Volstrekt niet. Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken.

Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid."

Romeinen 11:1, 2 en 11:12

Reconstructie van een oude irrigatie-methode in de Negev woestijn, welke al meer dan 2000 jaar oud moet zijn.

Dit is geen sneeuw, maar het zijn zoutkristallen die een boom hebben "ingevroren" langs een kanaal bij de Dode Zee.

Het is in de jonge staat Israel geen bijzonderheid wanneer er een nieuw dorp verrijst. Dat is in de laatste tientallen jaren al zo vaak gebeurt, dat men er vrijwel geen aandacht aan besteedt. Als U Israel wilt zien dan moet U een groot constructiewerk gaan bezichtigen of U in Tel-Aviv laten rondleiden. Maar wie schenkt nu aandacht aan een landbouwers nederzetting?

En toch is er in het Noord-westen van Galilea een dorp gesticht, dat bijzonder de aandacht trekt. Men kan het eigenlijk nog niet eens een dorp noemen. Het is een stuk land van 275 acres, een paar mijl uit de Middellandse Zee-kust, ongeveer dertien mijl ten noorden van Haifa. Beste grond, die gezien het klimaat, zeer geschikt is voor de verbouw van granen, aardappelen, suikerbieten, verschillende tuinbouwgewassen en fruit (citrusvruchten). Het ligt zo'n zeventig voet boven de zeespiegel.

Dit alles is op zichzelf nog niets bijzonders. Dergelijke streken zijn er wel meer in Israel te vinden.

Wat men echter niet elders vindt in Israel is, dat dit gebied, dat de naam draagt van Nes Ammim, niet door Joden bevolkt wordt. Midden in het Joodse land, in de provincie waar de Here Jezus het grote deel van zijn leven op aarde heeft doorgebracht, kunt U nu een nederzetting aantreffen, waar niet-Joden daadwerkelijk meehelpen aan de opbouw van de jonge staat Israel. Die mensen, die er thans zijn, zijn afkomstig uit Zwitserland, Nederland en de Verenigde Staten van Amerika.

Dit feit als zodanig is reeds iets bijzonders. Maar onze aandacht wordt nog sterker getrokken door het doel, wat deze mensen voor ogen staat.

Wat wil men?

Over dit doel hebben wij een interessant gesprek gehad met Mr. H. Young, propagandist voor de nederzetting "Nes Ammim". Deze naam komt van Jesaja 11:10, "En het zal ten dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn."

"Banier der natiën" is de vertaling van Nes Ammim.

Mr. Young is een Nederlander van geboorte. Behalve in Nederland heeft hij ook in Australië en Israel gewoond. Hij is nu in Canada en hij heeft ons vele interessante dingen verteld.

Die mensen van verschillende nationaliteit, die momenteel in Nes Ammim zijn, zijn niet alleen niet-Joden, het zijn christenen. Het zijn mensen, die iets van Paulus' emotie hebben gevoeld, toen hij aan de kerk van Rome over de Joden schreef.

Zij zien de Joden als de oorspronkelijke deelgenoten van het reddingsplan van God.

Zij zijn zich bewust, dat de Joden de oorspronkelijke "takken" zijn en dat zij zelf maar geënt zijn op de stam. Om het nu maar simpel te zeggen: deze mensen gevoelen dat zij hun christelijk geloof, — dat zij hun Heiland aan de Joden te danken hebben. En zij weten Paulus daarin aan hun zijde.

Daarom willen die mensen graag wat voor de Joden doen. Maar wat?

Zending "drijven" in Israel is niet toegestaan. Dat mag officieel niet, — en daar is een Jood in Israel niet van gediend. Er bestaat in Israel een zekere aversie tegen alles wat christelijke kerk heet of zich als zodanig aandient. De Jood in Israel (terecht of ten onrecht) voelt zich in de kerk teleurgesteld, voornamelijk omdat hij meent dat in de geschiedenis, en dan speciaal in de jongste geschiedenis, de kerk zich weinig van het Joodse lot heeft aangetrokken.

De pioniers in Nes Ammim drijven daarom geen zending of evangelisatie.

Den Joden een Jood

Maar spreek een Jood in Israel over de opbouw van de jonge staat, en U spreekt tot zijn hart. Daar zet hij zijn krachten voor in. Daar getroost hij zich opofferingen voor. En daar hebben de pioniers uit Zwitserland, Nederland en de U.S.A. zich voor ingeschakeld. Zij hebben mede hun schouders gezet onder de opbouw van de staat Israel. En dit is hen niet gemakkelijk gevallen.

Zij hebben er zich ontberingen voor moeten getroosten. Het eerste gezin heeft een jaar lang in een autobus zonder wielen gewoond. In het voorjaar kreeg men "verruiming" want toen konden enkele hutten van 12×4 meter worden gebouwd. Het rauwe en vaak heel niet romantische leven van pioniers hebben zij geleefd, en de omringende Joden hebben hen stil laten ploeteren. Kan iemand het die Joden kwalijk nemen? Zij vertrouwden het zaakje maar half. Het is toch bijna ongelooflijk, dat iemand zo onbaatzuchtig is om alle comfort op te geven, terwille van een ander: Maar die pioniers hebben doorgezet, en zetten nog door. En nu hebben de Joden gezien dat het hun ernst is. Nu gaan ze hen hun vertrouwen schenken.

"Ja" zegt Paulus, "ik sta vrij tegenover allen maar ik heb me aan allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen; en ik ben den Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen." (I Cor. 9:19).

Verscheidenheid

Het begin is zo gemaakt in Nes Ammim.

Maar het is nog slechts een begin. En de uitbouw vraagt minstens evenveel beleid — en geloof — als de aanvang.

Het dorpscentrum is er nu in Nes Ammim in West Galilea. Daaromheen zullen nu "nationale hoeken" worden gesticht. Hieronder wordt verstaan, dat elke nationale stichting, als onderdeel van het geheel, op zich neemt om zelfstandig, uiteraard in overleg met het algemeen bestuur, te komen tot een eigen onderneming in Nes Ammim. Zo komt er dus een Nederlandse, en een Duitse, en een Amerikaanse, en een Zwitserse hoek, enz., die elk vanuit het betreffende land wordt geleid en gefinancierd. De "hoek" heeft dus iets eigens, maar het wordt in het Israelische leven ingeweven. Nederland zal bijvoorbeeld de bloemencultuur ter hand nemen. Daarvoor is het klimaat in dat deel van Israel zeer geschikt. En het slaat aan in Israel. Van officiële zijde wordt nu de rozenteelt gepropageerd.

Dit betekent echter niet, dat nu alles van een leien dakje gaat. Om die bloemencultuur een bescheiden start te geven zal men ongeveer 1 hectare kassen nodig hebben. Het is duidelijk dat de financiering niet van Israel komt, maar van buiten.

Belangstelling

Nes Ammim doet van zich spreken. Men heeft bij de opbouw van de staat Israel al heel wat beleefd, maar zoiets is toch nog niet eerder voorgekomen. Men wil in Israel wel eens zien wat daar in het noorden van het land gebeurt. Op een dag (het was een sabbathdag) heeft men 140 bezoekers geteld. Verheugend maar ook zeer inspannend. Denkt U zich alleen de taalmoeilijkheid maar eens in, wanneer U op één dag met z'n twaalven 140 bezoekers te woord moet staan in een vreemde taal.

Deze belangstelling betreft alleen nog maar het uiterlijke van de nederzetting. De regering van Israel zal deze groep ongemoeid laten, zolang zij zich onthouden van "missionary activity". Het zal dus uit hun leven en omgang met de landgenoten moeten blijken. En dat is een moeilijke vorm van evangelisatie.

En toch . . . .

Zou iets voor de Here te wonderlijk zijn?

Hij kan Zijn Woord doen uitgaan door middel van een bloemencultuur of welke andere cultuur of bezigheid ook.

Nes Ammim — Banier der volken.

De nieuwe geënte takken kunnen in Gods genade het middel zijn, dat de oude takken opnieuw worden geënt. Niet omdat die pioniers in N.W. Galilea begonnen zijn, maar omdat Jezus Christus de Banier der volken is.

D.F.

De opbouw van een jonge staat. Een sectie van de 250 kilometer lange irrigatie-pijpleiding van de Jordaan naar de Negev.

KLM MAAKT HET GEMAKKELIJK OM UW DIERBAREN BIJ U TE HEBBEN!

Hier volgt wat de KLM wil doen om dit langgekoesterd verlangen tot werkelijkheid te maken.

1. KLM accepteert in Canada de reiskosten voor Uw familieleden. Reisbiljetten worden door de KLM in Nederland aan hen uitgereikt.
2. KLM wil Uw familieleden in Nederland bezoeken en hun volledige instructies en inlichtingen geven.
3. KLM functionarissen zullen Uw familieleden op Schiphol opvangen en eveneens bij aankomst in Canada.
4. Indien gewenst wil de KLM het regelen dat Uw familie in Montreal op de trein kan stappen naar Westelijk Canada, met een belangrijke reductie op de kosten.
5. KLM's vriendelijk personeel in het vliegtuig spreekt verschillende talen en zal alles doen om Uw reis gezellig en comfortabel te doen zijn.
6. KLM heeft kantoren in 68 landen welke volledig geoutilleerd zijn om alle reisproblemen te behandelen.

VLIEG NU — BETAAL LATER

Organiseer de reis van Uw familieleden nu. U behoeft de volle reissom niet direct te betalen. Stort slechts 10%, de rest kan in gemakkelijke termijnen.

TARIEVEN VAN AMSTERDAM in Can. dollars

Een paar Retour Tarieven:	21-daags excursietarief *	"off-peak" economietarief
Montreal	$347.00	$445.00
Toronto/Hamilton	387.00	484.00
Winnipeg	463.00	560.00
Edmonton/Calgary	547.00	644.00
Vancouver	567.00	664.00

* Deze tarieven liggen Can. $38.00 hoger in de periode 8 November, 1965 tot 10 Februari, 1966.

Voor meer inlichtingen vraag Uw reisbureau of het dichtstbijzijnde KLM kantoor, of stuur deze bon aan:

Travel Information Department,
KLM Royal Dutch Airlines,
635 Dorchester Blvd. W., Montreal, P.Q.

Please Send Me:

.... "Good Reasons to Fly KLM"
.... "KLM's Fly Now — Pay Later Plan"

Mr./Mrs./Miss ....

Address .... City ....

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

HD

Beelden van en uit
NEDERLAND

☆

"POLITIEK IS OVERAL MIJN VRIND!"

'k Heb de neiging ditmaal een artikel over Canada te schrijven, doch ik heb het vermoeden, dat de Hoofdredacteur mij stevig op mijn vingers zou tikken. Hij zou zeggen: "Schoenmaker, houd je bij je leest, vertel ons maar iets over Nederland. Als het over Canada gaat, zal ik het zelf wel doen." En gelijk heeft hij.

Maar misschien is het geoorloofd de aanleiding ertoe te noemen.

The (Engelse) Economist verscheen 10 juli j.l. met een bijzonder waardevolle bijdrage over Canada onder het hoofd: "State of a Nation". Niet alleen worden hierin deskundige overzichten gegeven van de politieke en economische situatie van Canada, voorts een beschrijving van de tien Premiers van de provincies en een toelichting op de Montreal Expo ter viering van the centennial in 1967, maar ook geeft het gebruikte Engels plezier aan een ieder, die daar gevoel voor heeft.

Vandaar dat ik permissie van de H.R. vraag om in elk geval op dit Report de aandacht te vestigen. Wij in Nederland hebben er veel baat bij, ter versterking van onze kennis over Canada van vandaag en dit is nodig met het oog op de voorlichting aan adspirant-emigranten. Aan de Calvinistische leiders worde het ter overweging aangeboden, omdat de staatkundige structuur van Canada de vraag opwerpt, of bij uitwerking van ideeën als door Ds. Vrieze in "Calvinist-Contact" gelanceerd, niet regionaal en provinciaal moet worden begonnen, aanpassend bij de Canadese constitutie, wil men ooit enig succes kunnen boeken.

In onze termen zouden we dat noemen: van onder op!

En nu als een haas terug naar Nederland.

Negen van de veertien ministers zijn met vakantie, dus in augustus poiltieke windstilte. Op een vraag van een bezorgd Kamerlid antwoordde Minister-president Cals, dat hij de zaak met vier collega's en acht aanwezige staatssecretarissen best aan kon.

De Koninklijke familie is met vakantie in Italië, evenals duizenden andere Nederlanders. Intussen ziet men lange rijen buitenlandse auto's langs onze autowegen gaan en dankzij het eindelijk gekomen zomerweer is het Noorzeestrand van de Wadden tot Vlissingen met toeristen overdekt.

Deze jaarlijkse stroom begint mee te tellen in de factoren, die bijdragen tot het nationaal inkomen. Al kan augustus het verlies voor de bij het toeristen-bedrijf betrokken bedrijven en vooral seizoenbedrijfjes waarschijnlijk niet meer geheel goed maken, gezien het slechte weer in de eerste zomermaanden, toch voorkomt deze maand voor hen een debacle.

Een andere groep, zwaar getroffen door de grote regenval, zijn de veehouders, wier landerijen tot voor kort onder water stonden en die geen gras en geen hooi hadden.

Ht is moeilijk uit te maken, wat normale en wat bijzondere bedrijfsrisico is, maar hulp voor de ergst gedupeerden zal wel niet kunnen uitblijven.

Wat de graanoogst betreft, is aan de opbrengst geen schade gedaan. Wel misschien aan de kwaliteit. Zeker zal bij de aardappelen meer ziekte optreden. Doch dit behoort wel tot de normale risico.

Overigens toonde de Nederlandse economie, evenals die van Canada, een gunstige ontwikkeling.

De Handelsbalans, die aanvankelijk een hoog déficit aangaf, verbeterde. In het eerste halfjaar van 1965 bedroeg de import een waarde van 12.87 miljard gulden, de export 11.07 miljard. Dat klopt nog wel niet precies, doch de betalingsbalans brengt dit wel weer in het evenwicht. Ons dienstverkeer (scheepvaart, toerisme etc.) levert zoveel op, dat het verwachte tekort minimaal zal zijn.

De export van onze agrarische produkten blijft evenzo gunstig. Deze steeg in dit halfjaar tot 3.13 miljard gulden tegen 27.1 in de eerste zes maanden van 1964. Er zijn dus ook nog — en wel het merendeel — boeren, die een gunstig jaar maken. Deze toenemende export is te meer opmerkelijk, daar de invoer uit de E.E.G.-landen, b.v. groenten uit Italië, vrij is en toeneemt. Onze vrouwen zeggen echter, dat de Nederlandse bloemkool veel lekkerder is dan de Italiaanse en blijkbaar denken de vrouwen in andere landen er ook zo over.

Spreekt "The Economist" in het gereleveerde artikel over "a bonanza year of important productivity gains" in Canada, voor Nederland geldt dit niet minder. Grote ondernemingen als Philips, A.K.U., Shell c.s. worden steeds groter.

Hogere investeringen en hogere winsten gaan hand in hand.

Wie het moeilijk hebben zijn de textielbedrijven, die een zware concurrentie van Japan ondervinden en door de beschermende maatregelen van de Verenigde Staten hun uitvoer zien verminderen. Ook de scheepsbouw moet het tegen de buitenlandse concurrentie (Japan, Duitsland, Frankrijk) afleggen en maakt een moeilijke periode door.

Concentratie is voorts het wachtwoord van deze tijd. Telkens wordt melding gemaakt van belangengemeenschappen, fusies en samenwerking. Dit kan geen kwaad zolang het beoogt een efficientere vorm van produktie, doch waar wij geen anti-trust wet kennen, vraagt men zich af, of de consument straks niet de dupe wordt?

In Den Haag kan men brood kopen onder de naam van Hus, Lensvelt, Nicolai, Paul Kaiser, doch het komt alles uit dezelfde fabriek(en).

In tegenstelling met Canada, waar de prijs van de gebruiksgoederen weinig steeg en de index voor de groothandel helemaal niet, wordt in ons land alles schrikbarend duur.

Wie nog rekeningen bewaarde van de jaren 1947-1953 en de prijzen vergelijkt met die van vandaag, moet wel tot de conclusie komen, dat de meeste consumptieartikelen meer dan verdubbeld zijn in prijs.

De geruchten, die uit het Regeringskasteel komen en in de derde dinsdag van september ter kennis van het Nederlandse volk gebracht zullen worden, zijn al evenmin geruststellend.

Ondanks de toetreding van de Partij van de Arbeid tot het Kabinet, is de Regering gehouden ook de tweede helft van de belastingverlaging te realiseren voor 1 januari 1967. Niettemin overtreft elk jaar de opbrengst de verwachting. Toch schrijft men ministers **Vondeling** kwade voornemens toe ter verhoging van de indirecte belastingen, b.v. op benzine, tabak en textiel. Immers, er moet geld, veel geld zijn voor "collectieve" doeleinden, wil men zijn socialistische beloften kunnen inlossen. Waar de ouderwetse sociaal-democraten altijd vreselijk te keer gingen tegen indirecte — het leven duurder makende — heffingen, daar gaan hun zonen en kleinzonen zonder gewetensbezwaar dit pad op.

Het zijn niet meer de arbeiders in de eerste plaats, wel de kleine zelfstandigen, gepensionneerden en andere groepen, die hier de dupe van worden.

Zo is er overal politiek. Canada en Nederland leren het. De Genestet spotte ermee. Maar waar is de wijsheid, door Prediker zo hoog geroemd?

Cn.

VOORTMANS *Dutch Style* COOKIES
let you see how good they really are
...and they taste just as good
as they look

Look for
VOORTMANS
on the cookie shelf at
your favourite food store. They
cost no more, but you'll be delighted
with their finer quality and
"different" taste.

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

Buy them
at your local
food store

WERELDTENTOONSTELLING 1967 IN EEN RIVIER

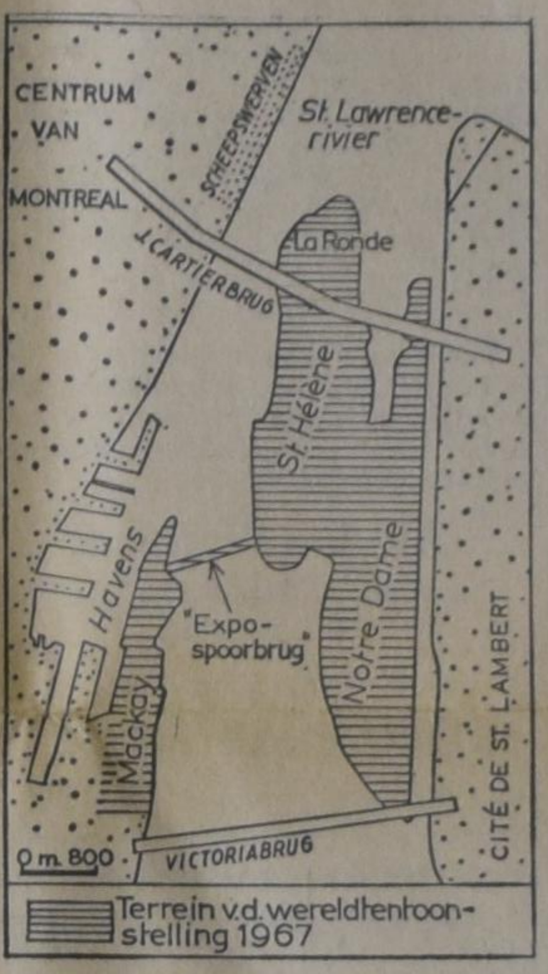

In 1967 wordt de wereldtentoonstelling gehouden in Montreal. Deze Expo 1967 komt in het kader van de grote wereldtentoonstellingen die om de vier jaar worden gehouden, volgens het internationale verdrag van 1928.

Het zal geen zakelijke expositie zijn maar geheel vallen in een sfeer als de roemruchte Expo in Brussel.

De wereldtentoonstelling, die 68 ha. groot wordt, zal worden gehouden op o.a. twee eilanden in de St. Lawrence rivier, zie kaart, van 28 april tot en met 20 oktober 1967.

Voorlopig hebben 35 landen hun medewerking toegezegd, w.o. Nederland, België, de Scandinavische landen, de Ver. Staten en China. Er zullen echter nog vele landen inschrijven.

Vermoedelijk wordt het symbool van deze Expo een gestroomlijnde toren van meer dan 300 meter hoogte. Voor de Nederlandse deelname aan deze Expo is een bedrag van f 12 miljoen beschikbaar. Men verwacht dat minstens 40 miljoen mensen de Expo zullen bezoeken.

For ALL your books in Canada:
BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE
468 Brant St., Burlington, Ont., Phone 637-2151

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(33)

"Luister eens, nu moet je vandaag proberen niet achterom te zien. Alleen vooruit, Emi, naar onze toekomst. Hier is het nu allemaal voorbij. Och, later kijk je daar toch nog genoeg op terug, dat kan niet anders en dat is ook goed, maar als je 't nu doet, dan maakt het jou treurig en ook ons begin, en ik zou zo graag willen, dat het vandaag voor ons een beetje een feestdag werd. Voor mij is het dat, Emi, een enorme feestdag. Ik geloof, voor mij een nog grotere feestdag dan die van ons huwelijk. Daarna heb ik de laatste weken aldoor naar deze dag uitgekeken. Emi, denk je eens in. Kun je het je voorstellen, wat het is voor mij, een man. Eindelijk, hm, een vrouw te hebben veroverd en haar nu mee te voeren naar z'n huis, z'n land. Emi, het is zo machtig. Je moet het vandaag beslist alleen maar van mijn kant bekijken."

Het maakt Emi stil. Ook blij, intens blij. Heel blij op deze dag, die ze op sommige ogenblikken met een worgende angst heeft tegemoetgezien. Op die ogenblikken, dat het haar naar de keel vloog, Ank te moeten achterlaten en zelf zo ver weg te reizen.

De toekomst is haar nu inderdaad enkel een ruime verte. Een lokkende ruime verte. Opeens kan ze haar leven hier zien als een oud kleed, dat ze heeft afgelegd, om het voor een blinkend nieuw te verwisselen.

"Ted, je heb tgelijk ... ik zal m'n best doen. Echt m'n best doen. Nu moet je dat niet verkeerd begrijpen, want er zijn ook ogenblikken dat ik ernaar hunker daar te zijn, met jou. Weet je, zopas zag ik het als een feestkleed, dat ik vandaag aan mag trekken, een glanzend kleed Ted, maar ik zie er ook een zwart plekje op en dat plekje kan er niet af."

"En dat plekje heet Ank," vult Ted aan.

"Ja."

"Emi, alle emigranten hebben wel zo'n plekje."

"En die achterblijven ook, Ted!"

"Zeker."

Ank, denkt Emi meteen, vader en moeder, oom Koos en tante Guus ... en al die anderen, die honderden en duizenden, die we niet knnen. O, er zullen er zijn met plekken, geen plekjes, maar levensgrote plekken. Als je erover denkt, gewoon zeeën van leed.

Ontbijt in het hotel.

Ted en Emi samen aan één van de vele gedekte tafeltjes.

Steelse blikken naar de gasten, meest buitenlanders die aan net zo'n tafeltje zitten, en anderen die het gebruikte serviesgoed en de half lege schaaltjes wat rommlig achterlaten. Obers, die rustig zorgen dat niemand iets ontbreekt.

Op alle tafeltjes staat een rank, verzilverd vaasje met afrikaantjes. Afrikanen en goudsbloemen ... het geeft Emi opeens een associatie met vroegere koninginnedagen: 31 augustus. In Canada zal de kleur oranje ons niets meer te zeggen hebben ... of juist ...

"Ted, als jij bij John en Micky of in je eigen huis of ergens anders zulke bloemen ziet, denk je dan aan vroeger?"

"Ik weet niet of ik ze ooit zie."

"Hè, natuurlijk zie je die wel eens. Prozaïst! Maar je begrijpt me niet, ik bedoel ... als je ergens oranje ziet."

"Oooh ... jaaa ... neee ... Nee, als ik ergens zomaar oranje zie, dan denk ik nergens aan. Wel als 't een vlag is of zo."

"Nee, dat bedoel ik toch niet. Ja, dan natûûrlijk, maar ik dacht alleen maar aan afrikanen en goudsbloemen. Die combinatie dan, zegt die je niets?"

"Wacht eens ... je bedoelt dat ik dan aan koninginnefeesten moet denken? Wil je me daar hebben?

"Ja ..."

"Nou ... nee ... ik geloof niet dat zo'n bloem me ooit iets zegt. Maar een vlag Emi ... ja, dan gaat er wel eens een teer plekje in m'n hart open."

Precies op de tijd die Ted had berekend, starten ze voor het laatst naar Emi's huis. De kinderen hebben al een paar nachten bij tante Guus geslapen, waar Ank nu haar eigen, geheel geïnstalleerde kamer heeft.

Zwijgend rijden ze door de drukke morgenstraten van elke dag. Auto's. Fietsen. Melkbezorgers op weg naar hun wijk. Postbodes met volle tassen op hun rug. Mensen die zich haasten naar kantoor of winkel. En daar tussendoor schoolkinderen van alle leeftijden.

"Morgen zal 't hier net zo zijn, Ted. Alleen wij zijn er dan niet."
Ted knikt. Ze kunnen nog net door een stoplicht, dat al op oranje overspringt.

"Waar maak ik me toch eigenlijk druk over? Niemand die ons hier zal missen. Alles gaat door, of je er bent of niet. Heel gewoon, net als vandaag en gisteren en al die andere dagen.

Ons vorig huis, ja, eerst had ik toch wel erg heimwee daarnaar, geloof ik, maar 't is vanzelf overgegaan. Nou, die gracht hè, o Ted, het was er reuze gezellig, altijd die boten in het water. O ja, en die ijscoman ... Gunst Ted, die zal ik nooit van mijn leven vergeten. Maar ... ik ben er nooit meer terug geweest. Dat's toch wel sterk hè. En eerlijk gezegd, heb ik er ook nooit over gedacht het te doen. Stel dat we toen eens geëmigreerd waren, nou, dan was ik misschien wel blijven verlangen. En dat komt vast en zeker alleen ... kijk, nu kon ik erheen hè en blijkbaar had ik er helemaal geen behoefte aan, maar dan ... ja, ik stel me voor, omdat je dan niet kunt, omdat de mogelijkheid er niet is, dat je daarom blijf verlangen."

"En omdat je alles gaat idealiseren, Emi. Dat doen vooral vrouwen heel sterk. Speciaal geëmigreerde vrouwen, lijkt het wel. Dat maak ik zo vaak mee. Alles van vroeger is mooi en goed en het wordt steeds mooier en steeds beter. Ja, en soms worden ze dan voor een poosje teruggestuurd. Maar o heden, wat willen ze dan graag weer retour. Als ze hier komen, zien ze dan niet meer het ideaal dat ze zich van alles hadden gevormd, maar de heel gewone nuchtere werkelijkheid."

"Maar dat is toch niet met iedereen zo?"

"Nee, natuurlijk niet, maar 't komt toch nogal eens voor. Enfin, Emi, jij weet vast, waarvoor je je hebt te hoeden."

Ted kijkt haar niet aan, hij heeft al z'n aandacht nodig bij het steeds drukker wordend verkeer. Jongetjes, die spelletjes doen op fietsen ...

"In ieder geval gaat het met jou al de goede kant op, kind, dat je nu tenminste al zover bent dat je weet dat 't maar een idee is."

"Ho Ted, niet helemaal!"

Ted stopt voor de bleek-oranje knipperbollen, waar een groepje voorbijgangers juist oversteekt.

"Dit heb ik nu altijd zo'n gezellige straat gevonden, Ted, echt leuke winkels. Zijn daar gezellige winkels?"

"O enorm. Kun je je geen voorstelling van maken."

"Maar Micky vond de winkels hier toch ook gezellig."

"Natuurlijk, er is gezellig èn gezellig."

Ze zijn nu ineens d edrukte uit, gaan de brug over en de singel op.

"O, wat heb ik hier al veel voetstapjes liggen, Ted."

"En wat ben ik hier al menig keertje met verlangend hart langs gereden en nu wel met het meest verlangende hart. Emi ... ik popel!"

Dan is de straat er al. De huizen met de nog altijd eendere gesloten gordijnen. En achter al die gordijnen mensen ...

"Gek hè, Ted, tegenwoordig hebben ze juist altijd alles open.

Ted kijkt links en rechts, begrijpt niet wat ze gedoelt. Precies voor hun eigen deur stopt hij.

En dan komt het ogenblik, dat Emi weer op een ingepakte koffer zit op de houten vloer van haar lege huis.

Ze denkt aan de vorige keer, toen ze haar dode tij beleefde. Nu is dat er weer, maar nee, nu kijkt ze niet tegen zo'n kalme eb aan, waarbij schijnbaar niets te beleven valt. Duidelijk hoort ze nu het lokken van de al komende branding.

... en toen zat Ank daar met dat velletje luchtpost. Dat was het begin, want in die brief stond al dat Ted zou komen ... en toen was er ook die kaart van tante Claartje. Heden ja, die kaart ...

"Ted, heb je wel eens van tante Claartje gehoord? Nee natuurlijk, nu ja, dat doet er ook niet toe, 't is geen echte tante van ons. Nou, bij de vorige verhuizing schreef ze me, precies weet ik het niet meer, maar 't kwam hierop neer, dat het wel goed is om eens te verhuizen, want dat je er dan aan herinnerd wordt, dat je hier geen blijvende stad hebt."

"Nou, dan zal ze emigreren wel enorm vinden." Ted zegt het heel monter. "Ik mag die tante Claartje wel."

"Hè nee, wees nu eens even serieus. Ze bedoelde dat we eraan herinnerd worden, dat we en toekomende hebben."

Heel vluchtig denkt ook Ted aan die toekomende stad, die boven al dit aardse staat, maar hij spreekt het niet uit. Juist vandaag is zijn aandacht wel heel sterk bepaald bij z'n aardse huis dat hem nu wacht, een heel gewoon menselijk huis, met Emi als het middelpunt.

Hij neemt een paar koffers op en zet die vast in de gang. Z'n gedachten zijn de thuisreis al ver vooruit. Als hij terugkomt, zegt hij: "Je zult het bij mij druk krijgen, Emi. Er is daar zoveel wat je aandacht vraagt. En je zult veel mensen moeten ontvangen. O je weet niet hoe vaak ik dat in m'n verbeelding al gezien heb. En beleefd. Ik kom thuis, breng een paar gasten mee. En dan kom ik niet in zomeer een ongezellige vrijgezellenkamer, nee, maar in een huis waar m'n vrouw op me wacht, waar sfeer is, haar sfeer, die alleen mijn vrouw weet te scheppen."

"En als die sfeer dan te Hollands wordt naar jouw zin?"

"O, dat doet er niets toe. Het hoeft alleen maar jouw sfeer te zijn."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

1920 Soli Deo Gloria 1965
Op 2 september 1965, zo de Here wil, hopen wij met onze ouders en grootouders

RENZE ZIJLSTRA
en
SJOUKJE ZIJLSTRA—LULOFS

de dag te gedenken dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Moge de Here hen nog vele gelukkige jaren geven is de wens van hun kinderen.

Baarn, Utrecht:
Dirk en Aaltje Doornenbal
Hagersville, Ont.:
Gerard en Durkje Broekstra
Eemnes, Utrecht:
Paul en Jenny Zijlstra
Raalte, Overijsel:
Klaas en Gerry Zijlstra
Nijverdal, Overijsel:
Gerrit en Alie Zijlstra
Hamilton, Ont.:
Frank Zijlstra en Sharon Winger (verloofde)

Tijdelijk adres: R.R. 1, Hagersville, Ont.

In oktober hopen zij weer met de "Ryndam" naar Zwaagwesteinde, Friesland terug te reizen.

Op D.V. 27 augustus 1965 hopen wij met onze geliefde ouders

KLAAS KARREMAN
en
GRIETJE KARREMAN—VAN DER HAM

hun 35 jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Thamesville, Ont.:
John en Gré Smids
Freddie, Margaret, Clarence, Hilda.
Wallaceburg, Ont.:
Tijmen en Clara Hopman
Tony, Marlene, Suzanne.
Brampton, Ont.:
John en Gayle Karreman
David, Cathy, Connie.
Henk Karreman

219 John St., Brampton, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders

HARK WONDER
en
CHRISTINA ELIZABETH WONDER—BRANDS

op zaterdag, 18 september 1965 hun 25 jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkind.

Scarborough, Ont.:
Jim
Nancy en Frits (fiancee)
Peter
Toronto, Ont.:
Halbe en Marjorie Claus
Diana

22 Greenbrae Crescent,
Scarborough, Ont.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our parents

PETER DEBRUYN
and
ALICE DEBRUYN—SMITS

on Friday, September 17, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years to come, is the wish of their children and grandchild.

Batawa, Ont.:
Gerrit and Ineke DeBruyn
Kathy
Belleville, Ont.:
Henry and Truus DeVries
Bloomfield, Ont.:
Marguerite
Pete
Alice
Christine
Jack
Ted

R.R. 2, Bloomfield, Ont.

Na een geduldig gedragen lijden heeft de Here van ons weggenomen in de eeuwige rust, onze lieve vrouw, moeder en grootmoeder

CLARA HENDRIKA MARIA DEN BROEDER—DE JAGER

A. C. den Broeder
Betty
Jaap en Aafke Ross
Henk en Wilma

18 augustus 1965

3 Heatherdale Rd., Apt. 101,
Toronto 18, Ontario.

We ontvingen zo overstelpend veel bewijzen van deelneming na het overlijden van mijn innig geliefde man en onze lieve vader en grootvader

AARJEN GLAS

dat het ons onmogelijk is dit alles persoonlijk te beantwoorden.

We willen daarom uitsluitend langs deze weg U allen hiervoor hartelijk danken.

Im Glas-Balder
en kinderen.

R.R. 2, Woodbridge, Ont.

FARMS FOR SALE

DRAYTON AREA:
100 acre with broiler contract license for 8000 broilers. Good buildings, cement stalling, silo. $18.500. Terms.
100 acre. Very good. $22.500. Low down payment.
150 acre. Reasonable. $25.000.
LISTOWELL:
100 acres. Good buy. $18.000.
LUCKNOW:
100 acres. Very good farm. $18.000 with $2.000 down.
100 acres. Highway farm. $19.500 with $3.000 down.
100 acres. Some repairs on buildings. $11.000 cash.
100 acres, on Highway. $12.000 cash.
100 acres. County Road. $17.000 Terms.
150 acres. Highway farm. $17.500 Terms.
200 acres. 2 barns. $28.500 with $5.000 down.
200 acres. $32.000. Terms.
150 acres. $25.000. Terms.
350 acres. $65.000.
10 acre. Town farm. $10.000.
15 acre. Highway. $8.500.
4 farms with milk contract.
7 farms with stock and implements.

FOR FAST AND EFFICIENT SERVICE CONTACT:
F. C. Van Eyl
BOX 193 — TEL.: 528-3618
LUCKNOW, ONT.
Agent for
JOHN BOSVELD
BOX 353, MEAFORD, ONT.

Voor aankoop van een huis of een boerderij
raden wij U aan contact op te nemen met
JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LIberty 9-3894

Te koop:
Goed onderhouden, winstgevend modern
MUSHROOM BEDRIJF
5700 sq. ft. met 3 slaapkamer huis, forced air gas furnace. Town water, low taxes.
en
5 ACRES GOED FARM LAND met 2 slaapkamer huis en greenhouse.
JOHN VAN DER ENDE
186 Chatham St., Blenheim, Ont.
Tel.: 676-3049

Boys who are looking for rooms or boarding in a Christian home are welcome at
A. DE VRIES,
Phone 451-8174 — London, Ont.
Very close to public transportation.

FARMS TE KOOP

Een 85 acre Dairy Farm, 3 mijl van Woodstock, ½ mijl van paved road. Het land is sandy loam en is geheel bewerkbaar. Een grote barn heeft plaats voor 30 koeien en verschillende boxstalls. Het 4 slaapkamer tellende huis ziet er netjes uit en dit hele geval kan gekocht worden voor $22.500 met $6000 down.

—

Ook nog een 150 acre farm. Deze farm is gelegen 6 mijl van Woodstock, ½ mijl van de hoofdweg. Deze farm kan gekocht worden met gehele veestapel en al de machines. De vraagprijs is $45.000 met $10.000 down en het restant $200 per maand, afbetaling en rente.

—

Voor meer farms van 50 tot 500 acre met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll, Embro, Delhi en Aylmer schrijf of bel:

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

SCHOOLBUS FOR SALE
'61 Mercedes Benz. Seats 25 children. In excellent running order. Very economical to operate. $1.200. For further information call J. Bezuyen, Jordan Station, Ont. 562-5163.

Te huur
EEN DRIE-ROOM APARTMENT
voor klein gezin. Drie mijl van downtown Hamilton. K. Boonstra, telefoon JA 7-5460.

A young family is looking for a
FLAT
in West Toronto, to be
LEASED ON OCTOBER 1st.
Phone Toronto 783-9692

Wij bieden U aan:
BROILER BEDRIJF
7000 sq. ft., tevens een varkensschuur groot 1800 sq. ft. Volledig ingericht, met vergunning. Goed 3 slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien, 2 mile van Grimsby.

FRUIT FARM
19 acre druiven, 6 acre kersen en peren, 10 acre bos.
Eigenaar verklaart dit bedrijf brengt een gemiddelde van 60 ton druiven per jaar, contract met winery.
Goed 7 kamer huis, voorzien van alle gemakken.
Alle machinerie. Gelegen aan hoofdweg. Vraagprijs $32,000.—.
Deze bedrijven liggen binnen 4 mile van kerk en Chr. School.

Schrijf of telefoneer aan:
GERRIT OTTEN
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
TEL.: 563-7904
Agent voor
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE
GRIMSBY, ONT.

Holland

$ 347.-

op een 21-daags retour Montreal-Amsterdam. Van 30 aug. tot 5 nov., met tickets voor Brussel, Parijs en Londen.

VALENTINE TRAVEL
Service 485-0336
1642 Bayview Av.Toronto 17 Ont.

EEN WEEK VACANTIE OP WEG NAAR EUROPA VOOR SLECHTS $2.40 MEER!

In het winterseizoen kost een passage van Montreal naar Amsterdam per straalvliegtuig, economieklasse, $233.60. Per schip, waarbij U van Montreal tot Rotterdam heerlijk kunt uitrusten in een tweepersoons buitenhut op de populaire Ryndam, kost het in het winterseizoen $236.00. (Sommige hutten kosten zelfs minder.) Het verschil van $2.40 (of minder) geeft U onderweg de meest fantastische vacantieweek: verrukkelijke maaltijden, de allernieuwste films, deksport, zwembad, volledige air-conditioning en bovendien kunt U 275 lbs bagage gratis meenemen.

Daarbij kunt U gedurende het winterseizoen een extra besparing van maximaal 25% op Uw retourbiljet krijgen. Welk seizoen en welk schip U ook kiest, „waar voor Uw geld" is een van de hoofdredenen waarom U meer zult genieten wanneer U Uw reisbureau verzoekt U op een Holland-Amerika Lijn schip te boeken.

Reizen op afbetaling is mogelijk.

Van Montreal: s.s. RYNDAM, 11 Sept., 5 Oct., 30 Oct., 23 Nov.

Van New York: s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM en STATENDAM. Ook regelmatige afvaarten van de welbekende MAASDAM en het eenklasseschip PRINSES MARGRIET.

SPECIALE FEESTREIZEN
U vindt een extra feestelijke sfeer op de Ryndam, 23 Nov. van Montreal en de Nieuw Amsterdam, Statendam en Prinses Margriet, respectievelijk 24 Nov., 7 Dec. en 10 Dec. van New York.

Vaar met een "Happy Ship" van Montreal of New York naar Ierland, Engeland, Frankrijk, Holland, Duitsland

Holland-Amerika Lijn
Montreal — Toronto — Calgary — Vancouver
Gen. agents in Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd.

HEAR
Dr. Peter H. Eldersveld
of the BACK TO GOD HOUR
speak on:
"THE RIGHT TO WORK"
SUNDAY, SEPTEMBER 5,
on your local radio station.
Invite your neighbours to listen to this challenging Labour Day Message.

FILMAVOND **DE OVERVAL**
op WOENSDAG 1 SEPTEMBER 1965
Christian Reformed Church, New Market, Ont.
en op ZATERDAG 4 SEPTEMBER 1965
Glenwood School Auditorium, Guelph Line, Burlington, Ont.
Labour Day (6 Sept.): WOODSTOCK CHR. REF. CHURCH
$1.00 PER PERSOON. KINDEREN HALF GELD.
Aanvang 's avonds om 8 uur.

VIERING INDONESISCHE ONAFHANKELIJKHEIDSDAG IN DEN HAAG
Ter gelegenheid van Onafhankelijksdag is 17 augustus j.l. een korte plechtigheid gehouden in de tuin van de Indonesische ambassade. In aanwezigheid van een grote kolonie werd de nationale rood-witte vlag gehesen.

A Lifetime Career

offered to men with initiative by a very progressive life insurance company offering unlimited opportunity for individual achievement in a constantly growing and expanding market. Our 2 year financing and training program adds financial security for the successful applicant. Guaranteed salary and commission.

For interview call Mr. Heemsbergen, Norwich Union Life Insurance Society, 239-7795, between 9 a.m. and 5 p.m. After 6 p.m. 741-7335, or send your resume to his attention, 201 The West Mall, Bloordale Service Centre, Etobicoke, Ont.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar
BRAMPTON,
de stad van de toekomst!
Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen . . . en Frank Harkema helpt iedereen met werk, huizen kopen of huren.
FRANK HARKEMA
REAL ESTATE BROKER
29 McLaughlin Rd. North — Brampton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen:

te Rock Valley (Calvin), Iowa, C. Wm. Flietstra te Sarnia I, Ont.

te Victoria, B.C., C. Tuyl te Aylmer, Ont.

Aangenomen

naar Lacombe I, Alta., Kand. A. Leegwater.

naar Renfrew, Ont., Kand. W. Renkema, die bedankte voor Emo, Ont. en Truro, N.S.

Bedankt

voor Brandon, Man., J. H. Rubingh te Worthington, Minn.

voor Peers, Alta., Kand. H. Wildeboer.

Father David de Toro, een R.K. priester in Latijns Amerika, kreeg voor enkele jaren een opdracht om documenten van de Reformatie te onderzoeken. Door dit onderzoek kwam hij gaandeweg tot andere gedachten, welke leidden tot een breuk met Rome. Sindsdien is hij gehuwd en zijn vrouw geeft onderwijs aan Spaans sprekende immigranten. Ze zijn thans lid van de Christian Reformed Church te Hoboken, N.J.

Mr. de Toro heeft aangevraagd voor studie aan Calvin Seminary te Grand Rapids en hoopt na een jaar studie beroepbaar te worden gesteld in de kerken.

Het is nog steeds niet te laat, om Uw reis naar

NEDERLAND

voor deze zomer

te bespreken.

Voor volledige inlichtingen of een bezoek bij U aan huis, bel of schrijf

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau

543 Brant Street

BURLINGTON, ONT.

634-1813

24 uur per dag bereikbaar.

URGENT

THE BROCKVILLE CHRISTIAN SCHOOL WILL BE

FORCED TO CLOSE IN SEPTEMBER

UNLESS WE HAVE A CAPABLE

PRINCIPAL

"Who is willing to help this six-year-old school?"

Please contact the Secr.:

DAVID WEIMA, R.R. # 3, Brockville, Ont.

The CALVIN MEMORIAL CHR. SCHOOL of ST. CATHARINES needs a

TEACHER

FOR THREE MONTHS

approximately, starting September, 1965. Apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The 7-room **Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will be in need of**

A TEACHER

for the schoolterm 1965-1966. Junior or intermediate grade. Qualified or prospective 1965 graduates preferred.

Please send your applications to the principal, MR. T. BERGSMA, Box 104. Jarvis, Ont.

Under mentioned books are a MUST for every elder and deacon.

1. CHURCH ORDER COMMENTARY $5.40

2. TAKING HEED TO THE FLOCK (P. Y. DeJong) $1.10

3. HANDBOEK VOOR DE OUDERLING (Dr. K. Dijk) $3.25

And for the deacons:

4. THE MINISTRY OF MERCY (P. Y. DeJong) $2.75

(and also No. 1)

WOUDSTRA'S BOOKHOUSE

9330 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Is er een baby geboren en wilt U een blijvend aandenken aan deze gebeurtenis?

HIER IS HET!

GEBOORTETEGELS

In Delft's Blauw, afm. 6x6 inches, waarop geschilderd, naam, geboorteplaats, datum en uur, alsmede het geboorte gewicht.

PRIJS

$4.25

Zend de bijzonderheden (naam, etc.) in blokletters met money order naar

HOLLAND IMPORT CO.

902 - 2nd St., New Westminster, B.C.

Wij zoeken naar plaatselijke agenten om deze tegels te verkopen in grotere plaatsen in geheel Canada. **Zeer goede commissie.**

Schrijf in Ontario aan onze vertegenwoordiger **Mr. L. Geusebroek, 933 Orpha St., Burlington, Ont.**

Voor de andere provincies schrijf aan: **Holland Import Co., New Westminster, B.C.**

EEN OPROEP DIE GEHOOR VOND

Enkele maanden geleden vroegen wij onze lezers postzegels te sturen aan Mr. R. Veldman te Fruitland, Ont., die een ongeval had gehad en deswege de hobby van postzegel-verzamelen had opgenomen. Met veel dankbaarheid mochten wij merken, dat de oproep niet onbeantwoord bleef, getuige onderstaande brief:

Gaarne zou ik langs deze weg onze hartelijke dank betuigen aan allen die het medeleven betoond hebben in het zenden van brieven, kaarten en postzegels. Het is te veel om een ieder persoonlijk terug te schrijven, maar ik heb menig uur in de nacht gezeten als ik niet kon slapen, het geeft veel afleiding daar ik nog steeds niet werken kan.

Nogmaals onze hartelijke dank.

Fam. R. Veldman,
288 Fruitland Rd.,
Fruitland, Ont., Canada.

Parousie-Feest

Iemand heeft de suggestie gedaan om aan de rij van algemeen erkende christelijke feestdagen als laatste toe te voegen een Parousie-feest, een dag waarop wij als adventsgemeente in het bijzonder zouden uitzien naar Christus' grote Toekomst. Parousie betekent immers het binnenkomen, de intoch van de Vorst.

Deze suggestie is naar mijn mening wel waardevol genoeg om er eens even bij stil te staan. U gevoelt dat het hier wel om heel wat groters te doen is dan om de instelling van een moeder-, of vader, of dieren-zondag. Wij worden hier herinnerd aan de verbijsterende werkelijkheid dat de kerk juist het allerbelangrijkste heilsfeit uit het oog dreigt te verliezen. Hoe is het mogelijk dat wij zo weinig het uitzicht open hebben naar die grote en heerlijke dag des Heren?

Is het U weleens opgevallen dat, terwijl wij op weg zijn naar het allergrootste feest, de feestvreugde eerder geleidelijk schijnt af te nemen dan de te verwachten climax te vertonen?

Niemand zal kunnen tegenspreken dat onze feestvieringen met kerstfeest het uitbundigst zijn. De kerk zingt veel meer kerstliederen dan paasliederen. En wie van de twee is de meerdere in betekenis? En zo gaan we verder van feest tot feest. Maar hemelvaartsliederen en pinksterzangen worden nauwelijks vernomen.

Intussen zijn wij dan nu weer afgezakt naar de feest-loze helft van het jaar.

In onze gemeente vieren wij de hemelvaart, de pinksterzondag en de Trinitatis. Zo blijven wij trouw aan een oud-kerkelijke traditie. In de dankzeggingsdiensten na het Heilig Avondmaal (zo komt dat bij ons uit, dit jaar) is het ook beslist niet moeilijk om te eindigen met een lofzegging op de drie-enige God en te prediken uit de volheid van het heil dat wij in Hem hebben.

Maar met een Parousie-feest bedoelen wij toch nog iets anders. Dat zal een vooruitzien moeten wezen in de richting van Christus' Wederkomst, dus zoiets als een Christelijk Loofhutten-feest: zie de tabernakel Gods is bij de mensen! Het moet wezen een verbeiden van de grote climax die Paulus bezighield en hem al sprekende in vervoering en verrukking bracht zodat hij eindigde met het lied: "Daarom heeft God Hem (Jezus) ook uitermate verhoogd en Hem de Naam gegeven die boven alle naam is opdat in de naam van Jezus alle knie zich zou buigen in de hemel en op de aarde en onder de aarde, en alle tong zou belijden dat Jezus Heer en Koning is — tot heerlijkheid van God de Vader".

Bij zo'n loflied houd je de adem in. Wij hebben er een mooie berijming van in ons hymnboek, 372. Maar vergeet ook niet de aangehaalde woorden eens te lezen in hun verband met het begin van Filippensen 2. O, die gedachte dat Hij zo wederkomen zal! Hij Die zichzelf vernietigd heeft, Die gehoorzaam was tot in de dood, en Die kwam als dienstknecht voor het vuilste werk. Maar Hij komt weder met een kroon.

't Laatste dat onze wereld van Hem gezien heeft was een kruis waar Hij leegbloedde, een kruis dat wij voor Hem uitgekozen hadden. Maar aller oog zal Hem terugzien als Koning, ook zij die Hem doorstoken hebben.

En wij mogen Hem ook zien, en Hem Die ons gekend heeft, herkennen en eeuwig bewonderen. O, die dag van heil en loon, dag van jubel en van glorie . . .

Wij zullen wel moeten erkennen dat, heel zachtjes gezegd, deze hooggestemde jubel onder ons maar erg zeldzaam is. Wij vinden ze misschien nog wel vaker bij de adventisten en andere secten dan in de kring van de kerk die toch in haar belijdenis als laatste artikel heeft geschreven: daarom verwachten wij die dag met een groot en onuitsprekelijk verlangen . . .

Zou het woord van dr. Kuyper, in E Voto Dordraceno, ook van ons nog gelden? Hij schreef: "Verreweg de meeste Christenen toch denken niet veel verder dan hun eigen dood." Kennelijk had Kuyper hier het oog op een ego-centrische versmalling van de Christelijke hoop op de persoonlijke, individuele zaligheid.

Ik vraag: geldt dit nog evenzo van onze generatie? Ongetwijfeld is er wat de accenten in de prediking betreft sinds Kuyper's dagen wel heel wat veranderd. Wij horen in de preek veel meer over het Koninkrijk en de Zending dan in Kuyper's dagen te doen gebruikelijk was.

Maar nu het uitzicht? Zijn wij meer een Adventsgemeente geworden? Een kerk in verwachting? Ook zonder een opzettelijk Parousie-feest zal er dan stellig sprake kunnen zijn van een wederkeren in grote blijdschap, en een volharden in de tempel (Lukas 24).

Vanderbom
in "Trowel and Sword".

heeft U geld nodig voor een bepaald goed doel?

vraag om een lening bij de

TORONTO-DOMINION

Vergelijk onze tarieven

MAANDELIJKSE AFBETALINGSTABEL	12 MND.	18 MND.	24 MND.	30 MND.	36 MND.
$500	$43.96	$30.04	$23.09	$18.92	$16.14
1,000	87.91	60.07	46.17	37.83	32.28
2,000	175.81	120.14	92.34	75.65	64.56
3,000	263.72	180.21	138.51	113.48	96.84

In de maandelijkse betalingen zijn alle onkosten begrepen.

Kies Uw eigen aflossingsplan en ga dan "DE BANK" bezoeken

THE TORONTO-DOMINION BANK

Waar de bediening het verschil uitmaakt

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

DE OORLOG IN VIETNAM

Een klein Vietnamees meisje klampt zich vast aan haar grootmoeder, terwijl Amerikaanse Mariniers een dorp uitkammen bij de vliegbasis Tsjoe-Lai. Bij deze operatie werden verscheidene Vietcong-strijders gedood en gewond.

GEEF UW

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op aan de

ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VICTIMS OF DICTATORSHIP IN CANADA

When Dick Vande Velde arrived here from crowded little Holland he was impressed by the vastness of his new homeland. Like so many immigrants coming to Canada, he was convinced that he had arrived in one of the free-est countries in the world, and he was grateful for it.

That was eleven years ago. Today Mr. Vande Velde is a man looking for a job and he has deep misgivings about the so-called freedom and democracy in Canada. He was fired by a boss who was perfectly happy with his work, but who had been told by one of the most militant and socialistic unions in the country that he must get rid of Vande Velde and two other employees, Henry Claus and **Wilfred Toop.**

For years Vande Velde and his fellow workers enjoyed good relations with their employers. They like the work, and the pay was good. But after local No. 1-71 of the International Woodworkers of America managed to sign up a majority of the employees things changed rapidly. Vande Velde and his friends knew that their jobs were now in danger. None of them wanted to support this secular union. Vande Velde and Claus were convinced on the basis of their Christian faith that they could not support a union that obviously rejected the Word of God. Toop, although not agreeing with the basic convictions of the two other men, was equally convinced that a man should not be forced to join a union.

Knowing the ruthless and power-hungry character of this union, they feared the worst. Nonetheless, they did what they could to defend their freedom to work. Together with 15 other employees, out of approximately 55, these three men presented their employer with a signed statement briefly setting forth their reasons for not wanting to support this union.

A copy of this declaration was sent to the Hon. Mr. L. R. Peterson, Minister of Labour for British Columbia. Mr. Toop sent the covering letter and wrote among other things:

> For a faithful employee to be notified by his employer that his services will no longer be required, simply because he refuses to support an international organization that he does not approve of, is in my mind about the ultimate in discrimination.

Back came a polite acknowledgement from Victoria with the explanation that this was a matter the Minister could do nothing about since the **Labour Relations Act** allowed employers and unions to conclude collective agreements that forced all members into unions as a condition of employment.

From management came the word that it did not want to force its employees into the union, but that it simply was a matter of survival to accept the proposed collective agreement. This agreement provided that all employees who had started to work for Sande Lumber Mills Ltd. after June, 1954, that is after eleven years of faithful service, could no longer work there unless they became a member of Local 1-71. Management was afraid that if it would not accept the union's term, there would be a disastrous strike that very likely would end in the destruction of its business. So it did what many other employers have done and signed away the freedom of its employees.

Most of the eighteen who signed the statement for freedom of association saw no way out but to join the union. They did not want to lose their jobs. But Vande Velde, Claus and Toop were convinced that they could not give in to this freedom-destroying union. On Friday, August 13th they were fired; three men with a combined record of service of more than twenty years. They were fired because they believed that freedom is worth defending, because their employer surrendered his authority to a dictatorial union and abrogated this responsibility for his own employees, because governments have legalized this kind of dictatorship and because the public apparently does not care.

Edward Numan from Vancouver, employed with Carpet Craft Ltd. for over six years suffered a similar fate. Only a few months ago, Local 1541 of the Floorlayers Union, affiliated with the United Brotherhood of Carpenters and Joiners of America, signed a collective agreement with management of this company. Again the pattern was similar: a union that virtually had the power to squeeze this company out of business, a worried employer who gradually saw himself being cut off from the good contracts and a group of employees who materialistically swallowed the leadership of a thoroughly secularized union.

A C.J.L. Foundation representative assisted Numan in his fight for freedom of association. Numerous meetings with the employer and union officials were held in an attempt to convince these men that not all workers wanted to be herded into the kind of union that Local No. 1541 is, and that they had legitimate and deeply felt convictions to back up their stand. But men who have for so many years been conditioned by pragmatic and materialistic arguments are hard to convince that freedom of association is something that must be accorded to others who do not agree with their own brand of trade unionism. A union official coldly told Numan:

> I cannot accept your refusal to join based on the reasonings of your religion, or that you are a conscientious objector.

On August 2 Mr. Numan made his final plea to the union. He set forth his views as follows:

2085 WEST 6th Ave.,
Vancouver 9, B.C.,
August 2, 1965.

Mr. William Kessel,
Floorlayers Union Local 1541,
Room 108,
307 West Broadway,
Vancouver 10, B.C.

ATTENTION:
Mr. WILLIAM KESSEL

Dear Sirs:

I wish to take this opportunity to summarize my reasons for insisting that I exercise my freedom of association without being discriminated against by loss of employment. I urge you to give this letter your serious consideration at your next membership meeting.

The following personal considerations and convictions form the basis of my refusal to join your union:

- *Labour unions are necessary and can benefit the workers and society in general. The freedom to establish unions must be recognized and protected.*
- *I wish to support a union that upholds Biblical principles. God's revelation concerning man, sin, redemption, Jesus Christ, freedom, responsibility, justice, authority and ownership must be acknowledged as the authoritative rule for life. More specifically, the Bible reveals that labour-management relations must be governed by the law of love, that sin (rebellion against God) is the root cause of injustice, that man is unable to overcome evil without the redemption of Christ, that labour and labour relations, too, need to be redeemed, that authority does not reside in the will of the majority but in God, that men may not deprive their fellow men of the opportunity to work, for the duty and right to work come directly from God Himself. I do not believe in the notion of religious neutrality, since the Bible teaches that all of life, including our daily work, must be performed as service to God.*
- *A labour union should be a voluntary association, so that workers are free to express their beliefs, whatever they may be, in the activities of their unions. Compulsory unionism in the form of the closed shop, the union shop and all other forms of coercion must be rejected as an unjustified interference with man's opportunity to fulfil his* reponsibility *in* freedom. *This is all the more imperative in view of the fact that unions are much more than mere service organizations and are now deeply involved in politics, seeking to shape society in a certain way.*
- *I cannot support the United Brotherhood of Carpenters and Joiners of America or any of its affiliated unions since they do not accept the Bible as the standard for their actions, they are part of the trade union movement that actively supports the socialistic program of the New Democratic Party, they are strongly influenced by a materialistic, pragmatic concept of life and labour relations and they strive to gain monopoly control by means of compulsion.*

I appeal to all members of Local 1541 and particularly to my fellow workers to respect my convictions and my right to employment. I appeal to your sense of justice and tolerance and to the Canadian Bill of Rights, *which affirms that freedom of religion and of association is guaranteed in Canada and that:*

> *". . . the Canadian nation is founded upon* ***principles*** *that acknowledge the* ***supremacy*** *of God, the dignity and* ***worth*** *of the human person and the position of the family in a society of free man and free institutions." (emphasis added)*

As proof of my good faith I offer to contribute the equivalent of union dues to a charitable organization.

I have asked my friend Harry Antonides to assist me in this matter and to speak on my behalf. He is most willing to attend your next meeting to explain my position more thoroughly.

Hoping that you will give this letter your serious consideration,

Sincerely yours,

E. Numan.

But the union was not to be persuaded. It insisted that Numan be dismissed; and management, fearing for its own position, went along with the union and fired one of its best employees.

These dismissals of loyal citizens who have faithfully worked for their respective employers are sad indications of the state of affairs in our nation. They demonstrate again that the battle for freedom must not only be waged in Viet-nam, but that right here at home we are in danger of gradually slipping into a dictatorship imposed by socialistic labour unions that ruthlessly brush aside the honest convictions of men who wish to serve their Lord in their daily work.

The C.J.L. Foundation is convinced that every possible effort must be made to restore freedom in labour. It is convinced that men like Vande Velde, Claus, Toop and Numan may not be left to themselves in their uneven struggle against dictatorship. The entire Christian community must stand shoulder to shoulder in this battle.

The C.J.L. Foundation is planning a province-wide compaign in British Columbia against the kind of dictatorship described here. Beginning August 29th it will circulate a petition to the government asking for the restoration of freedom in labour relations. We ask all British Columbia residents over the age of nineteen years to support this action by signing the petition. When it will be presented it will be accompanied by a detailed brief explaining why the government must act to protect the legitimate rights of its citizens. At that time reference will be made to the injustice suffered by the four men mentioned here.

Let us hope and pray that the Lord will bless the desperately needed action undertaken by the Foundation, and that many will respond by joining the struggle for justice and liberty.

Harry Antonides.

Kunt U hen tellen ?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 812, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangescl even in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Revered the world over is Michelangelo's famed masterpiece, the Pieta, which has stood in a special altar setting at the rear of St. Peter's in Rome for over 400 years and was moved only for exhibition at the Vatican Pavilion at the World's Fair.

NATURE AND GRACE IN ART

BY JOHN KNIGHT

It certainly isn't getting easier for a Christian to take a look at a work of art and come out with a sound evaluation. It isn't even easy to say whether it is Christian or not. The field of art has become too complicated to come up with a simple formula on how-to-look-at-it.

Those who know a little about art history realize that the Church no longer dominates the creative acts of artists as it did a few centuries ago. When the important break-through came in the late nineteenth century and "modern art" was born, the Church's influence was absent. Since then the work of Christ-led artists has been very insignificant compared to the production frenzy of the "worldly artists".

Especially since World War II men within the church have tried to analyze why the Church lost its influence. They've also tried to find answers to the complicated spectrum of today's art and find some sort of yardstick that would make it easier for Christians to see the relationship between Art and Christianity. One such attempt was completed about a year ago when John W. Nixon Jr. of the University of North Carolina published his "Nature and Grace in Art."

Less known but equally as moving as the famed Pieta which stands in St. Peter's is another of Michelangelo's Pietas — this one stands in the famed Duomo in Florence.

Strictly Highbrow

When this book was reviewed in Art Voices this year it was called too intellectual to appeal to people who are not philosophically inclined. Other periodicals merely mentioned that they had received the book for review, but left it alone . . . perhaps for the same reason.

It is true that Dixon's book is not for casual readers, especially the first chapters are difficult and give the impression that the author laboured over sentences that are too precise and therefore unattractive to people who are used to reading popularized, "plain" English.

"Nature and Grace in Art", however, contains some real gems, and with a little effort we can follow Dixon on an adventurous journey. To justify his work he points out where critics Suzanne Langer and Paul Tillich (the theologian) went wrong and then proceeds to provide his own thesis.

Dixon speaks out of Christian conviction and it shows throughout his work.

About creation he says: "Delight in creation comes only through grace and the artist cannot present that delight except in gratitude to Christ who opened his eyes and purified his soul."

About the world: "God not only created the world, but entered it to inhabit it. The world therefore can be understood as radiant with His presence and transfigured by His grace. The hope of redemption need not only be the sense of a completion in the fulness of time but a fulfillment of time in its present mode."

On communication: "Man is created in the image of God and his communicating is in the image of God's communication." The author sees this not as something mystical but as an organic response.

Detail of Head of Mary, from the famed Pieta, completed when Michelangelo was only 24 years old.

How Important is the Artist?

Throughout history the artist as creator has become more and more important. Where at one time art work did not even bear the signatures of the artists, gradually the artist (and not his work and its message) took on greater stature, so that today we find that the artist and his creative activity, his way of producing art, has become all important. More and more the artist is becoming god and his activity divine.

Dixon concludes his book by saying that "the Christian artist is the artist who has gone into the world and has created in it, not just a thing, but a pointing to the Way." Who he is or what he does is not so important, what matters is his relationship to God and his communication of God's work in the world and in him.

Since man cannot effect his own salvation but receives it from outside, no man is an island nor can he be a law to himself. This can only be his downfall. "The Christian knows that it is his professed aim and entire purpose that he loses his life rather than gains it." Dixon certainly shows his Methodist background in many places, especially the relationship between salvation (grace) and the work and service of God's children. As a matter of fact his entire thesis indicates this, as we will see later.

We as Calvinists tend to classify others, point to the "errors" in their thinking or at least their peculiarities and then dismiss their efforts as not quite up to standard. This book pre-supposes that there will be people like us, critical and disagreeing with Dr. Dixon's views. But the book is too important to be ignored in our search for Christian standards for the arts and when the author says that "man must decrease" we can only agree: all glory must be to God.

Artist and Material

Perhaps the greatest contribution that this book makes is to portray the artist as someone who works with materials to create a piece of art. Gone are the mysteries, the speculation of creativity and what inspires the artist to

(Continued on page 10)

Detail of the face of the dead Christ, from the famed Pieta.

KIRCHENTAG 1965

❷

BY SIDNEY GREIDANUS

The New, Critical, Theology

At the Kirchentag it was evident that the basic problems today are not confined to one denomination or even one language group, but that they are truly international in scope. The whole Kirchentag also witnessed to a great honesty and openness in facing these problems. The openness came out e.g. in the choice of speakers: not only Protestants addressed the people, but also Roman Catholics, and even the Jewish philosopher of the University of Jerusalem, Dr. Ernest Simon. It seemed to me that the speakers were chosen on the basis of being eminent rather than being orthodox. On the one hand this was a refreshing, stimulating experience; on the other hand it will be self-evident that this is not without its dangers, particularly when the audience consists of people who are not specialists in that area and therefore can hardly be expected to listen critically.

I heard, for example, a Dr. G. Klein on the subject: "The Bible Demands Critical Readers." I am sure that many a Christian Reformed minister would have raised his theological eyebrows, if not at the title (the word "critical" can also be taken in a good, Reformed sense) then at the subsequent speech. It soon became evident, and was openly admitted, that Dr. Klein used Higher Criticism in interpreting Scripture. He stated that Higher Criticism held no general principles, but that this method of interpreting Scripture could only be exhibited by using a concrete example. When using Higher Criticism the Bible reader does not know in advance what the Bible says in a specific passage; this can only be determined after a long and detailed literary and historical study. Dr. Klein presented for us Luke 5:1-11, the story about the miraculous catch of fish. On the basis of a critical comparison with other parts of Scripture (Mark 4:1, 2a and Luke 8:4; Mark 1:16-20 and Luke 5:10b; and John 21:1-14) he came to the conclusion that we find in this story a development from Mark to Luke to John, and that this story of the fishing expedition and the miraculous catch is not a historical fact, but that it is rather an invention of the early church, an invention to illustrate Jesus' words "Thou shalt catch men." Thus he would understand Luke 5:1-11 not as something that really happened, but as a parable. In the later forum discussion it became plain that not all German theologians have taken over Higher Criticism, and also that Dr. Klein did have a definite starting point, be it negative, namely that miracles are impossible.

Of necessity I had to reduce this speech to its bare essentials and thus, having lost its coherence and seemingly convincing arguments, it may appear highly absurd to us, and we might that these men are insincere and are trying consciously to break down the christian faith. But this is not the case. I believe rather that these men are sincerely struggling with problems with which they are faced because of modern scientific research. Thus, to state it rather strongly to get the point across, it is possible that one who uses Higher Criticism in his interpretation of Scripture is more sincere and honest than a person who merely repeats formulations of a bygone age without coming to grips with what he believes, or one who sees the problems but ignores them because they might endanger his faith. Higher critics generally say, with R. Bultmann, that Higher Criticism cannot endanger the faith for faith must stand there unsupported by any external, objective facts, as it were. They feel that they stand in line with Paul here who taught justification by faith and not by external, objective works, only they draw the line further and also wish to exclude external, objective facts. Many of those using Higher Criticism do so in a sincere attempt to bring the Gospel in such a way to modern man that he may be brought to a decision concerning Christ. They feel that the Bible, as traditionally interpreted, cannot do this anymore today because modern man will be offended by the ancient world picture, miracles, etc. Thus they wish to strip the Bible of these "offensive" features and let the offence (aanstoot) come where it counts: Christ. As Prof. D. W. Kreck of Bonn, a more moderate Higher Critic in my opinion, put it: Historical Criticism find in the Bible an ancient world picture, historical errors, and contradictions. These are unacceptable to modern man, conditioned as he is by the modern, scientific world picture, desiring biographical historical accuracy, etc. But in rejecting the Bible because of these difficulties modern man will reject the Christ without even having been confronted with Him. Thus many Higher Critics wish to take away this offence and let the decision come not on these details, but on Christ Himself. In this confrontation with the Christ a man can either take offence and reject Him, or not take offence and believe in Him. For this reason Prof Kreck wanted to distinguish what the Bible wants to say and how it says it. The former is important for us; the latter is timebound, has a different world picture, is not interested in historical accuracy, etc.

It would be easy for us to say: "Rank heresy — afgelopen!" and further ignore these theologians. But this would not do justice to their work (for they give us many valuable insights), nor to their persons (for either they are fellow Christians and as such in need of our encouragement and corrections, or they are non-Christians and as such in need of conversion to the Christ of the Scriptures by our witness to them). The possession of the truth as an intellectual discernment simply cannot be seen as black and white: There are large areas of gray, and that makes matters so difficult for us. For example, above I stated that I considered Prof. Kreck to be a more moderate Higher Critic. One reason for this was that he stated the problem somewhat as follows: As Bible readers we must stand under the Bible; we must recognize the authority of Scripture (a truly Reformed sound!); and yet to interpret rightly what the Bible wants to say we must make it our object of study; we must approach it critically. Later in his speech he approached it from a different angle when he said: We must hold at one and the same time both to the authority of the Word and its God-desired, human, servant form.

You will note an analogue here to what we, in Reformed circles, have tried to describe with the words "organic inspiration." The doctrine of Scripture is of central importance today, and for us this invariably means, among other things, the doctrine of inspiration. But why is it then that I did not even catch the word "inspiration," leave alone the word "infallibility", in the speeches I heard at the Kirchentag? Or, to return momentarily to the American scene, how is it possible that a large segment of the United Presbyterian Church can so easily pass this by in its "Confession of 1967"? What have we done as a Reformed body to make our witness heard in this church? As the Committee on the Inspiration of Scripture stated in its report to the Re-

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

What Was The Use Of The Postal Strike?

Now that our economy is recuperating from the destructive postal strike which reached a 17-day climax in Montreal, the time has arrived to ask what we and the Government have learned from the strike!

The strike drove home, with force and bitter realism, the actual possibility of strike activity within the Federal Government operated Civil Service, thereby cutting off some of the services for which the government levies our taxes. Mr. William Houle, the head of the Montreal local of the Canadian Postal Employees' Association said that the most important result of the strike is its impact on the government because it illustrates the effectiveness of a solid labour organization in dealing with the government. And this it certainly did.

First, the Government has become aware of the need for legislation with respect to collective bargaining in the Civil Service. The necessary legislation is one of the first points on the programme when Parliament reconvenes on September 1st. The legislation will probably intend to set up collective bargaining machinery. It may not prove easy to pass, however, because opposition leader Diefenbaker has proposed (instead of the Liberal plan) "a civil service disputes tribunal" made up of a judge of the Supreme Court of Canada, a Civil Servant representative, and a Government representative.

Secondly, some Canadian politicians consider the power of the labour unions a threat to liberal democracy. In this light the postal strike represents a major clash between the power of government and the power of unionism. And in the clash, the union won. The postal strikers were striking illegally; the unions had demonstrated their power in breaking the law. The Government therefore had not only the opportunity, but the duty to deal with the strikers in a legal manner. The Government was not only in the position, but had the responsibility of asserting its power and authority over the illegal strikes. But the government failed. Instead it panicked when the initial offer of $300.— to $360.— a year was rejected; the government quickly appointed Judge Anderson from Belleville, who suggested a $510.— to $550.— increase. And in all the confusion, the Government accepted Mr. Anderson's offer, calling it just and reasonable.

The Liberal Government did not stand very firm on its initial ground. It had offered a $200.— a year increase only a few weeks earlier.

Finally the postal strike certainly re-emphasized the need for a new Progressive Conservative leader. Mr. Diefenbaker acted quite irresponsibly in encouraging postal strikers to stay out on strike, while the Government was frantically trying to get the strikers back to work.

Mr. Diefenbaker also accused the Civil Service Commision's Pay Research Bureau, which drafted the initial offer of a $200.— increase, of initially offering a $660.— a year increase for the postal workers — an accusation which Mr. Benson, who headed the Cabinet committee that dealt with the postal strike, vigorously denied.

It is undesirable to have an Opposition leader which formulates accusations without the proper evidence.

H. R. Jonker.

VAN LEEUWEN
BORTH & CO.
CHARTERED
ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. - Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Nature and Grace

(Continued from page 9)

go to work. The mental planning done, he gets down to work! He knows his materials and their characteristics and he produces something that was never made before. He knows the "feel" of paint and clay or stone, he knows the limitations and as a true craftsman he makes the most out of his knowledge and understanding of his tools. There is joy in this activity, a joy especially to Christians who reflect what they see in their Father's world.

Art is constructive, the artist "builds" an object that did not exist before. Once he has uncovered the nature of his materials, he brings these materials into a meaningful order and then transforms them by his will, intelligence, passion and imagination. When his work is finished an independent, new object appears and the 'unbiblical cord' that tied the art work to the creator is broken. The art work, as a thing, now stands on its own two feet and the artist, the craftsman, is free to tackle other work.

Interesting questions arise when we sever the artist from his work and judge a work on its own merits. For instance, when in 1947 the Dutch artist Van Meegeren copied a painting by Vermeer, he created a forgery that could have passed for the original. The original and the copy were both executed with great technical skill, yet one is a valuable masterpiece, the other merely a cleverly done imitation. This raises the question if a painting can stand as an independent "thing".

Classifications

Dixon will run into the controversy with his main thesis. (And the reason why he, of course, wrote the book, since all his interesting analyses of the great periods of art merely illustrate — provide the evidence for — his thesis.)

He maintains that "for Christians there are works which occupy a special place and represent to them a closer path to the throne of grace."

So he presents a classification of art works as a Christian art critic:

1. **Non-religious work**
   (this is no more than a mere record of facts)
2. **Implicitly religious work**
   (created by artists who approach reality with their imagination expanded to the edge of awe)
3. **Explicitly religious work**
   (there is an **authentic awe** of the holy — mysterium tremendum)
4. **Implicitly Christian**
   (presence of the essential spirit of Christianity — love)
5. **Explicitly Christian**
   (work that is **consciously incarnational** and redemptive)

Central to these five classifications is his definition that . . .

"an art work is not a theory about reality, but a **grappling** with reality."

Artists are dismissed as theorizers, philosophers and analysts. Perhaps they are as men and women, but as artists they only construct and build.

There are other places in Dixon's book where eyebrows will be raised, especially when he says:

"The Christian occupies no privileged position in reality nor does he have special wisdom that qualifies him to speak with authority about that reality."

Perhaps the author means that Christians should not walk around with a holier-than-thou attitude, boast of their privileged position on earth and act like snobs. We couldn't agree more. But this statement leaves no room for the Christian's special mandate to represent Christ and present Him. It does not allow for God's special revelation to those who fear Him, a revelation that pertains to both nature and grace.

Four Categories

In Dixon's book we see the artist related to God through his own activity in four categories:

1. The celebration of the natural order which is God's creation **the art of creation.**
2. The exploration and analysis of the structure of this order which has some counterpart in the structure of the work he makes — **the art of the image of God.**
3. The mourning and sorrow aroused by the brokenness of the world which includes its sinfulness, the artist's as well as others — **the art of the fall.**
4. The healing of redemption — **the art of redemption.**

Perhaps it is this constant pointing to categories, that has caused the critics to say that the book is strictly for highbrows. It does get a little tiring and fragmentary. When Dr. Nixon says that there are two things: Nature and Grace, we recognize age-old concepts of Roman Catholic thought that has plagued protestant thinkers for centuries.

Somehow the author feels that when nature and grace intersect in a work of art, it is religious. When the context is particularly Christian with regard to grace and its action, then the work is truly Christian

In an earlier article we stated that all art is religious, since all artists (and for that matter: all men) are religious. We can't bring ourselves to separate the artist from his creative activity and his creation. We know a man by his works.

So our search continues for a Christian approach to art, not in fragmentation but in unity. Because by seeking levels of "attainment" (non-religious, implicity religious, etc.) we're getting bogged down and lose sight of the fact that Christian art is produced by a Christian who is in constant communication with the Lord of Creation. And his response — Christian art — does not depend on subject matter.

In the next installment:
Calvinists Look At Art.

Photos through the courtesy of the publishers of the Michelangelo Bible, published in King James or Revised Standard Version.

Pieta (drawing) — *British Museum.*

HEROES IN VIETNAM

Recently TIME Magazine (July 30) commented on the "Sixteen American Protestant scholars" who continue their work in Kontum in the midst of siege and gunfire. These members of Wycliffe Bible Translators are engaged in a linguistic workshop to expedite the task of giving written form to the tribal languages of Vietnam. Under intensive study are five of the seventeen languages into which they are translating the Scriptures. Wycliffe's Linguistic Research Center is just a stone's throw from the U.S. Advisory Compound.

The missionary-translators of WBT are free to leave Vietnam at their own election any time they feel they should. But they stay on, moving from village to village as these are over-run by Viet Cong or taking a native speaker of their language to Saigon to continue their work. The Gospel of Mark has been translated into five languages and several other tribes have Bible stories and passages on the life of Christ. The Vietnamese tribes-people, or Montagnards, are largely of Polynesian stock who were pushed back into the highlands as the Vietnamese secured the more habitable lowland areas.

David Blood, Director of WBT in Vietnam, reports, "This is not a time of panic, but an opportunity to exercise faith in our God." Wycliffe's annual Vietnam business conference is scheduled to be held in Dalat in August. The conference will be concerned with policies and plan for the near future.

Support
YOUR CHURCH
IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

KIRCHENTAG 1965

(Continued from page 9)

formed Ecumenical Synod of 1958 (p. 3): "We must be humbly aware of our own proneness not to be fully submissive to all that Scripture has to say concerning itself and also of our lamentable shortcomings so far as a clear and effective witness to the truth is concerned" (emphasis added. S.G.). If we truly believe that "this doctrine of Scripture must not be regarded as a dispensable addendum, far less as a merely human accretion, to our Christian faith" (p. 39) then it is high time that we continue our study on this important doctrine and make a "clear and effective witness" that will be heard all over the world. I would hate to think that the stormy infallibility issue of a few years ago has put an end to all discussion and choked off our witness.

We must not forget that the above mentioned report, good as it is, is seven years old, and in the past seven years many developments have taken place. For our witness to be effective we simply must keep up with the theological developments, and that not only in America but also in Europe. The Reformed theologians dare not fall behind and become museum pieces instead of the witnesses they are supposed to be. It seems to me that a definite shift can be detected in theological developments, which, though connected with the doctrine of Inspiration, approaches the doctrine of Scripture from another side, namely Hermeneutics: How Scripture is to be interpreted.

The lack of recent articles and books by Reformed scholars in this area is truly lamentable. It is high time for us to face the question how we are going to keep up with the rapid developments and formulate our Reformed witness. I don't think one man can do it today, even if he be an Abraham Kuyper; it will take a group of dedicated scholars. A strictly scientific journal might be an excellent thing to stimulate thought, to offer theories, to be criticised, in short, as a community to build on the rich heritage that is ours. By means of such a journal Reformed scholars might have open discussions which would enable us to gain a better intellectual discernment of todays theological currents and our own position regarding these, thus, not to undermine the faith, but rather to build it up, not to retreat into a Reformed, theological, ivory tower, but to enable us the better to make a witness, an impact on the theological world of today.

One of the central problems in Hermeneutics is the question about the factualness of the accounts in the Bible: Did it actually happen precisely as the Bible relates it to us? Dr. Klein, whom we mentioned earlier, denies the historicity of the miracles. Not only does this seem to be a modern preconception which does injustice to Scripture, but it does injustice to God Himself. What kind of a God is it that cannot work miracles? And if God could not work miracles in Jesus' day, would it not follow that He cannot work them now? In whom shall we trust then for this life and the life to come? But more important still: If one denies miracles, must he then not deny the greatest miracle of all, namely, that God became man in Jesus Christ? And if Christ were merely a man, what value would it have to believe in Him? Furthermore, if one denies miracles one must, with many theologians today, deny Jesus' resurrection. But then we may well say with the same Paul who taught justification by faith alone: "If Christ be not raised, your faith is vain" (I Cor. 15:17). See the dire consequences of denying the historicity of some Bible events. Some modern theologians say: It should not harm your faith. Paul says: "Then your faith is vain."

It is evident from e.g. the Gospels that the Bible writers did not write their accounts in a detailed, chronological order as a modern historian would. But that gives us no right to deny the historicity of the accounts when they are presented as such. It should be clear today that there is no such thing as a bare fact, an uninterpreted fact. "Objectivity" in that sense has died a fortunate death. Hence it should be easier for modern man to see that though the gospel writers interpret the facts known to them in somewhat different ways, though they put them in their own theological framework, they remain essentially facts. I believe we might put it this way: The historical fact was known to the Bible writer (by being witness to this fact, or by oral or written tradition) and he in turn interpreted this in faith under inspiration of the Holy Spirit. Now these faith-facts which we read in the Bible will by the work of that same Spirit work faith in our hearts, faith in Jesus Christ. This is in accord with John 20:30, 31 where he states the purpose of his Gospel: "And many other signs truly did Jesus in the presence of his disciples, which are not written in this book: But these are written, that ye might believe that Jesus is the Christ, the Son of God; and that believing ye might have life through his name."

There is, therefore, a close connection between the miracles ("signs") and faith that Jesus is the Christ, the Son of God. When modern man takes offence at the miracles recorded in Scripture he takes offence not at some inconsequent details that must be cleared away before he can meet the real offence, Christ; rather, he takes offence at the heart of the matter, namely the God who can work miracles and who has worked the greatest miracle of all and revealed Himself in Jesus Christ.

Forgive the rather theological digression, but I did not want to offer only negative criticism and nothing in the way of a positive contribution, though it will be understood that I have only begun to scratch the surface. I hope that what I have written so far has been clear and has also made it plain that these were not inconsequent matters discussed at the Kirchentag. The work groups dealt with difficult theological problems and the High Critics seem to build a very convincing case, especially when one is barraged by these views from all sides. This, plus the fact that these men are sincere and as theologians ought to "know what they are talking about" makes it very difficult for the "common" people not to be influenced by them. This makes for a dangerous situation, for these meetings were not for theologians only, but especially for "laymen". The introduction to this course made it plain when it said: "Historical and critical study of the Bible is basically a task which the Church must carry on openly before the general public. Consequently the aim of this Work Group is to enable a church congregation, ordained and non-ordained alike, not so much to proclaim the Bible but to proclaim the Gospel by an intelligent use of the Bible."

Leaving the question open whether theologians should use Higher Criticism, the question may be asked: Is Higher Criticism a matter for "laymen"? It was heartening to see little old ladies scribble notes furiously, but I could not help but wonder if they were able to listen critically to a presentation by a Higher Critic. In no sense should this be understood as snobbery, for it is evident that it takes a specialist in a certain field to listen critically to a deep-going lecture in that field. Just as I as theological student cannot critically evaluate a scientific presentation in Astonomy, so the theologian has no right to expect a critical evaluation to a scientific presentation in his field by one who has not been equipped for this by a specialized study (Gereformeerde voelhoren or not!)

What this amounts to is this: In my opinion a theological presentation to "laymen" is fine, the more the better, but then the audience must be able to trust that what the speaker is saying is, to use an old expression, gospel truth. And this was not the case at the Kirchentag. This handicap was somewhat overcome by the podium discussion in which the major points of the speech were criticized. By this the audience was warned that the presentation was debatable to say the least. But here a revealing thing took place: Who should sit on the podium to take part in the discussion? Theologians, of course; they were the experts. The chairman took note of this and promised that "laymen" would take part in the discussion on the last day. It was interesting to note that the 6 "laymen" added to the theologians were in the main more "conservative" than their learned friends, and that the audience generally responded with more applause and less hissing (a **liberty given by the chair** to show approval or disapproval) for the more conservative speeches. I should not neglect to observe, however, that the younger generation seemed to be more taken in by the "liberal" views expressed.

Remains the question: Is the Higher Criticism approach a requirement for "laymen" to hear the Word of God aright? or, to put it in better terms for our Reformed situation: Is theology a requirement for all believers to understand the Bible? It cannot be denied that a certain amount of theological training can guard believers against a simplistic kind of biblicism, the influence of sects, etc., and will make Bible reading more meaningful (hence the importance of Catechism classes, Young People Societies, Ladies Aid, Men Societies, etc.) On the other hand, making fulfledged theologians of all churchmembers is a practical impossibility for it is a lifetime study. And the Higher Critical method of interpretation is a highly specialized study. As was pointed out by one person in the discussion: If all this work is necessary on a passage before I can know what the Bible says to me, I'll never be able to hear the Word of God. His point was well-taken. John does not say: "These signs are written, that, after having interpreted them with the Higher Critical method, ye might believe that Jesus is the Christ, the Son of God." John says simply: "These signs are written that ye might believe . . . ."

Higher Criticism tends to make a new division in the church, as sharp as Rome's division "clergy — layity." The new division has become: "theologians — layity." Whether the organizers of the Kirchentag agree with the Higher Critical approach or not, they should have been more aware of the distinction between theology as an abstract science and the prescientific knowledge of the common believers, including theologians. No matter how valuable theology may be in coming to a correct understanding of Scripture, no matter how much aid theology may give the common believer, to make a scientific theologian of every believer is an impossibility, and to make a radical division in receiving God's Word between the theologian and the "layman" goes against the very grain of Scripture. In God's providence we have a Bible written by inspired common people in order that it might be read by the common people of today to be a lamp unto their feet and a light unto their path.

(to be continued)

NO. 4 OF A SERIES

DRUG ADDICTION - DEATH ON THE INSTALLMENT PLAN

BY INEKE PARLEVLIET

TEEN CHALLENGE

A NEW LIFE FOR DRUG ADDICTS AND OTHER TROUBLED YOUTHS

DAVE'S STORY

For a short while we talked to David; then he said, "The best thing I can perhaps do for you is to tell you my life story and to give you my testimony." We gladly listened.

Dave is a Portorican boy close to his thirties. He was slim, dressed neatly, serious and made a very pleasant, reliable impression.

"For more than thirteen years I have been a drug addict", he started, "since my fourteenth year I've been shooting heroin until a year and a half ago, when I was converted. I was a member of the Dragons and that's how I started to use dope. I quit school and started to steal whatever I could. First at home. Nothing was safe. The radio, the table silver, money, anything. My mother was a Pentecostal preacher. She talked to me, pleaded with me, prayed for me. But it did no good. It did not penetrate my mind what she was talking about. I went on stealing, lying, shooting heroin. I became dirty, filthy and lived like an animal. I could tell you the most horrible stories about that time, but it is not important to you. All what mattered was that I was a sinner and lost. They sent me to jail, not once, but many times over and over again. Together I spent more than eight years in prison. It didn't change me. My mother never failed to visit me when she could. She still talked about Jesus, but again I was deaf for her words. I went to Lexington and other hospitals, ten times, twenty times . . . . They really tried to help me, but when I came out I was still the same as I was before: A dope addict and criminal.

Then one day I was released from jail and stood again as a free person on the streets of New York, where I came from. But I was not really free. I was still hooked. I was still dirty. The people rushed by from nowhere to nowhere. Nobody sees you, nobody knows you, nobody cares for you. You feel never more lonely than amidst a crowd of people on the streets of a big city. Suddenly I realized how miserable my life was, how empty and without a purpose. About a block away was a church. A Spanish church. I had seen that church a thousand times, but I had never really noticed it as I did now. I heard singing and I felt the urge to go there, to enter that church. I did. I was filthy, my clothes were shabby . . . but nobody in that church seemed to mind. They must have known how miserable I was. "Jesus loves you", they told me. "He loves you inspite of everything." Their voices were warm, their eyes kind and their singing stirred me deeply.

I told them my story. My story of addiction, of crime, of imprisonment. "There is help for you," they assured me. "Jesus will help you. Go to Teen Challenge. Here is the address. They will tell you more about Him."

I went. I talked to Nicky. It's the same Nicky you read about in the "Cross and the switchblade." Or rather he talked to me. He told me about the Lord and about the power of the Holy Spirit. Then I was converted and free. Really free. Since that day I never used heroin again. I even have no desire for it anymore. What I have now is much better. It fills my whole life. The only wish I have left is to go to Bible college and

One of the workers approaches Jimmy McCarthy and talks to ***him.***

to become a preacher. One day when the money is there I will go. I was offered a scholarship, but I couldn't yet exept it. I had to make a choice: To work here in this Center or to start my studies. I chose the first. I know later on God will provide the means for me to become a preacher. I'm sure. First I have to tell others about Him . . . ."

"How do you do it, Dave?" I asked.

"I've become one of the workers here. I make fifteen dollars a week. It's enough to keep me dressed. I don't need anymore. I talk to other dope addicts. There are about 400 of them in Toronto, several are in jail. I visited them, too. I told them that not we were the squares, but they themselves. We're living in freedom, I told them, we can enjoy nature, we can work, make a home and have a home . . . .

I'm not allowed to tell these boys that I have been in jail myself several times, but of course they knew when I told them what I had been. I told them about Jesus, how He saved me, about the Bible, about praying. They listened. At my first visit eight boys were converted."

"Are you allowed to give them Bibles?"

"Yes, if they will have them. Often they feel a bit embarrassed to be caught reading in the Bible. That's why we give those Bibles a cover like a fiction book. Then nobody sees it. They often want to read the Bible. There's so much in it . . . you really can't live without it."

"Are you only visiting jails?"

"No, I take part in all the other work as well. Whatever has to be done, I do."

"Dave, another question which has been on my mind for a long time. You have been in Lexington and must have talked to psychiatrists and social workers. What is your opinion? Is it really possible to do this kind of work without first of all being a believer yourself and giving God's Message through? I'm a social worker myself and whether I worked in Holland or here in Canada it didn't make much difference. Wherever it was we always had many thick bulky files about cases which never could be closed. Every so often such a family was visited, casework was done to the best of our abilities and yet after years and years of steady work there often was hardly any improvement. It seems so hopeless. Yet I know there are no hopeless cases. There is much more insight in the human behavior today, so many more techniques and kinds of treatments and approaches and in spite of that so much of the work remains without result. Can social work be done without the use and help of religion?" I asked.

Dave shook his head. "No, it can't," he said. "I don't say that psychiatrists and social workers often don't do a very good job. But it is not enough. Without Christ a person cannot be really helped. I had several talks with those people in Lexington, but the more the psychiatrists worked on me, the more confused I got. I became all mixed up. Inferiority complex, sublimated guilt feelings and things like that. It didn't make too much sense to me. It only seemed to make everything more complicated."

Jim goes to Teen Challenge . . . .

. . . and is friendly welcomed by Rev. D. Ellis, in charge of the home on Broadview Ave.

Pastor Clyde Williams speaks with Jim and presents him with a Bible, donated by the Canadian Home Bible League.

"You said you visited addicts in the hospital, Dave," Mr. Vander Boom said. "Don't you think the boys except you and your message much sooner than when let's say a probation officer is talking to them? After all you've been one of them and this must somehow make a more sincere impression on them."

"Yes, you are right. We know their life, their language, their habits and everything else by experience. We've been in the gutter ourselves and when you have been drawn out of it, you have to tell others about it. They will believe you, and often envy you. Then the way is open to bring Christ. That's why I first wanted to work here . . . ."

In the meantime Mr. Clyde Williamson, director of Evangelism had entered the room. He listened with us to what Dave told us and then, when we came to the heart of the matter, the baptism of the Holy Spirit, he answered the questions.

"There is something I can't understand," my husband said. "In the book of James it is written: "Resist the devil and he will flee from you." How can this be done? Most of the time the devil conquers us instead of we the devil. And now here we see drug addicts, who have been overpowered by a very strong devil for many years and they are all of a sudden able to resist that evil, while we often can't master habits which should be much easier to overcome."

"You don't read the text well," Clyde answered. "The text says: So then submit yourselves to God. Resist the devil and he will flee from you. Submit. Surrender. That is what you have to do first. Only then you will be able to resist the devil. Give yourself over to God, completely, don't ask questions, don't argue, don't ask the "why's". Just surrender yourself and be filled with God's Spirit. If you do that the devil has to flee from you . . . , and ever the desire to sin, to use drugs or to take drinks or whatever it is will flee from you as well."

"But when God's Spirit fills you, takes possession of you, will this always be like that? Or can you fall back again into your old sins?"

"Yes, of course this is possible, but not if you let the Spirit fill you and flow through you like a faucet fills a pail and keeps on running. If you don't make use of this Spirit, if you bottle it up, keep it inside and don't pour it out again in the service to God and others, it will get stale and finally it will die and no power will be left. We have to use it, that's why it is given to us. If we don't do that, we will certainly lose it again."

It was getting late. Dave and Clyde had already missed their supper because of us, although they didn't seem to mind. Not all of our questions were asked and not all were answered. Yet we had received much food for thought. We had heard Dave's impressing testimony, we had experienced the warm welcome of Teen Challenge and again we were deeply impressed and moved.

Teen Challenge needs our attention, our interest, our support. The work which is done is a necessity, a must. For thousands and thousands of teenagers it might be the only chance they have to get out of their vicious circle of crime and dope and to become children of God. But more than everything else Teen Challenge needs our prayers. Prayers that God may continue to bless this work and these workers, prayers that more and more boys and girls may be reached and prayers for the great love and mercy of our Father in Heaven.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

No. 170
Author: A. M. A. VanderVen
Black: 6 pieces

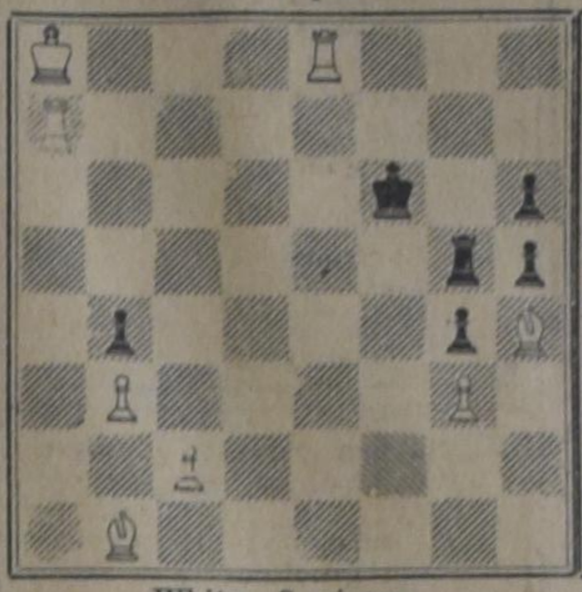

White: 8 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 171
Author: J. J. P. A. Seilberger
Black: 8 pieces

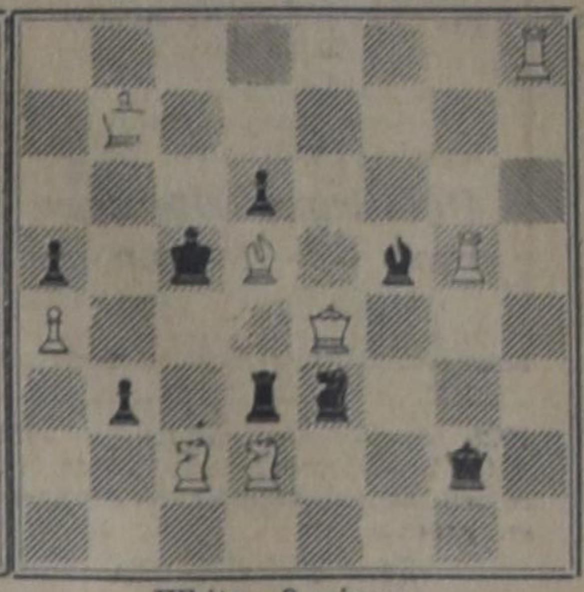

White: 8 pieces

White to play and mate in three moves. (2 points)

NOTES:

1. The two problems of this second series are not easy. The 3-mover is harder than a regular 4- or 5-mover as we had last month. The 2-mover has its own peculiarities.
2. No. 170 is a tempo problem. Even if you know this it will be hard to find the right solution. Write it down in full this time.
3. In No. 171 more than one move seems to work as key-move very well. How to find the right one? Key-move and threat are asked for.
4. The solutions (also of the first series) should be sent in not later than the 20th of September for those who live in Ontario. All others can send their letters 5 days later.

B O O K S

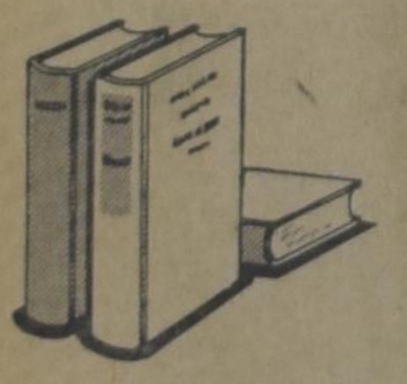

COMMONSENSE FOR CANADIANS
Author ROBERT N. THOMPSON. McClelland & Stewart Ltd., Toronto/Montreal.
Hardcover edition 1965, price $3.95.

With precision, thought, and some careful selection Mr. Patrick Nicholson, at the request of parliamentarian and Social Credit leader Robert N. Thompson, has collected twenty-one of Mr. Thompson's most interesting speeches — speeches which Mr. Thompson originally presented to various social, political, church, and business groups both in Canada and abroad. These speeches, covering a moderately wide scope of political and economic material, have been bound in an attractive hardcover edition, and has been given the self-explanatory title: Commonsense for Canadians.

In the book's 162 pages, Mr. Thompson deals with a wide selection of material ranging from political motivations and social purposes to the breakdown of Canadian individual enterprises. In his own words, Mr. Thompson's book is "directed to all who believe in the importance of the individual in a free society, who are concerned with the in ordinate growth of contralized, paternalistic, governmental power and who are willing to rise up and do something about it . . .; if the leftward trend of the past thirty years is ever to be slowed, halted or reversed, a mobilization of conservative intellectual resources is urgently called for".

With deep sincerity Mr. Thompson explains his party's platform and philosophies. He feels that Canada needs "dedicated people in government who are firm in their conviction that the forces which are driving us into the waiting arms of collectivism can only be met by a committed and determined counter force".

Mr. Thompson feels very enthusiastic when he says that "we may yet live to see Canada governed by God-led men dedicated to the conservative approach". — a longing which can certainly share. But we can not share his view that there is "no real evidence that the fundamental principles of Christianity are being questioned". The most basic christian principle is the possibility of being saved through the blood of our Saviour Jesus Christ. And this principle is not only seriously questioned, but often ignored and vigorously denied.

With respect to economic policies Mr. Thompson proposes various changes which will ensure the distribution "to the consumers, the goods and services which can be produced". The most pronounced change is, in Mr. Thompson's words, "the creation of a Municipal Development Bank, (as) part of the Bank of Canada, to supply our public capital needs at bare administration cost". By this Mr. Thompson suggests that the Social Credit party will eliminate interest charges on all capital invested in the development of "public services", including "schools, hospitals, municipal developments, and highways". The reason for making this proposal is that "the cost of all public development" projects will be less than half the amount the taxpayers are paying presently.

And all "the interest that the banks now have in the commerce of our country would from then on be directly or indirectly owned by actual people, not by impersonal financial corporations", writes Mr. Thompson. This latter advantage, however, is based on the incorrect proposition that the profits of all chartered banks and other financial institutions are presently not distributed to the public. All financial institutions are presently composed of shareholders, and the profits of those institutions are divided among them. The interest charges on loans and investments therefore are not "dead investments" as Mr. Thompson calls them, but form an integral part of the people's wages and thus our economy.

While it is true, as Mr. Thompson asserts, that the abolition of the interest charges on 'social capital' will enable the national debt to decrease, and opens the possibility of reducing personal income taxes, thereby raising the total net income of those employed, it is equally true that the abolition of interest charges will reduce the income of the shareholders of the various financial institutions. And this total reduction in income in the latter case will most likely equal the increase in income brought about in the former case. Consequently, Mr. Thompson's suggestion of "supplying our public capital needs at a bare administration cost" has very little economic value whatsoever.

Yet in spite of all these considerations, Mr. Thompson's book is an extremely interesting and very thought-provoking piece of work. It clearly illustrates the need for christian political activity and constructive leadership on Parliament Hill; it presents many challenges and provides many insights. And it certainly demonstrates the difficulties involved in arriving at concrete and constructive solutions to Canada's basic problems — solutions based on our christian principles. It is a book that each of us should read.

H. R. Jonker.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
For all your books and records.
PRICE LIST ON REQUEST
1058 Main Street West,
Hamilton, Ontario
Phone JA 8-1932

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

Calvinist-Contact

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to God we are happy to announce the birth of a daughter

JACQUELINE RENEE

born on July 24th, 1965.

A sister for Gregory.

Mr. and Mrs. Fred de Jong

4516 - 35th Ave. S.W.,
Calgary, Alberta.

Extremely thankful to the Lord we may announce the birth of

RANDY

Bep en Diemer DeVries
Alice
Frank
Peter

August 4, 1965.

112 Beechwood,
Dollard Des Ormeaux, Que.

On Thursday, August 19th, 1965, the Lord took Home unto Himself

MRS. ANTJE HERDER—TERPSTRA

at the age of 84.

Mother of Rev. and Mrs. Simon Terpstra.
Listowel, Ontario.

Psalm 89:15, 16 and 17 (Dutch)

Funeral services were held in Harlingen, The Netherlands on Monday, August 23rd, 1965.

Wanted:

EXPERIENCED SINGLE MAN ON DAIRY FARM

Jan Bouma, Box 64, Trail, B.C.

For Sale

FRAME HOUSE

3 bedrooms, 2 pc. bathroom, barn on 4 acre lot, 2 acres cultivated. 5 minutes walking distance from Chr. Ref. Church and Chr. School on paved road.

For information write to:

JOHN H. NIEBUUR
Holland Marsh, R.R. 2,
Newmarket, Ont.

For Sale

100 ACRE FARM

Good buildings. House. Modern conveniences. Reasonable down payment.

Apply:

MELVIN OMAND
R.R. 3, Moorefield — Ph. 3239

Wanted:

EXPERIENCED POULTRYMAN

for large turkey breeding and growing operation.

Knowledge of artificial insimination an asset.

Able to drive truck and handle machinery.

Middle aged man accepted.

Good wages, plus unemployment insurance, Ontario Hospital, Windsor Medical. Workmans Compensation.

Apply:

C. T. DESLIPPE and Sons Ltd.
R.R. 2, Amherstburg, Ontario
Phone: 736-2372 days or
736-3603 after 6.

Families visiting or, wanting to settle in the

KELOWNA AREA

are welcome to call or write,

MR. G. JANSEN,
1453 BRAEMAR STREET,
PHONE 762-0400

or,

MR. R. FEENSTRA,
R.R. 4, GORDON ROAD,
PHONE 762-8988

for information regarding employment, housing, etc.

At this time we are trying to establish a church in Kelowna and more families are required. A classical home mission committee considers excellent possibility for potential mission field.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

DISTRIBUTOR FOR THE GRAND RAPIDS AREA WANTED

THE MAN:

Enthusiast and persuasive young man, who is interested in building up a well paying dealership. Must be experienced in selling to food buyers in chain stores.

THE JOB:

To represent cookie manufacturing company with fast growing potential.

Excellent opportunity to develop rewarding career.

Write to No. 1824, % Christian Courier, Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

FOR THE PROMOTION OF SCRIPTURE DRIVEN HIGHER LEARNING

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES

PRESENTS

Unionville Study Conference

Cherry Hill Farm, Unionville, Ontario,
August 24-27, 1965.

SPEAKERS:
Dr. H. Evan Runner, **"A Christian Development of the Science of Logic."**
Dr. H. van der Laan, **"The Physical Sciences."**
The Rev. Maarten Vrieze, **"The Community Idea in Canada."**

CHAIRMAN: Mr. Peter Schouls.
REGISTRAR: Mr. A. Witvoet, 58 Lovilla Blvd., Weston.

British Columbia Study Conference

August 27-30, 1965.
United Church Camp, Cultus Lake, B.C.

SPEAKERS:
Dr. H. Evan Runner and Dr. H. van der Laan.

CHAIRMAN: Rev. A. H. Venema.
REGISTRAR: Mr. Herman C. P. Venema, 558 Cathay Rd., Richmond, B.C., Tel. 277-4493.

SPECIAL FEATURE:
Monday, August 30, 8:00 P.M. — Conference Mass Meeting in New Westminster Christian Reformed Church. The Rev. L. T. Schalkwijk, **"Father Abraham, Where Are You?"**

Edmonton Study Conference

September 4-6, 1965.
Holy Redeemer College, Edmonton, Alta.

SPEAKERS:
Dr. H. Evan Runner and Dr. H. van der Laan.

CHAIRMAN: Mr. John Olthuis.
REGISTRAR: James Visser, Box 171, Route 6, Edmonton, Alta.

The conferences promise to be some of the best (perhaps the very best) which the Association has ever offered! Prospects and advance registrations are very promising. Opportunities for study, Christian fellowship, wholesome recreation and above all CHRIST-DIRECTED instruction from capable and dedicated Christian scholars will mark all of these conferences. A special invitation is given to the public to the special features.

These and other services of the Association are made possible by the gifts and prayers of God's people. Donations can be sent to the secretariat and will be acknowledged gratefully. 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ontario.

CROSS WORD PUZZLE

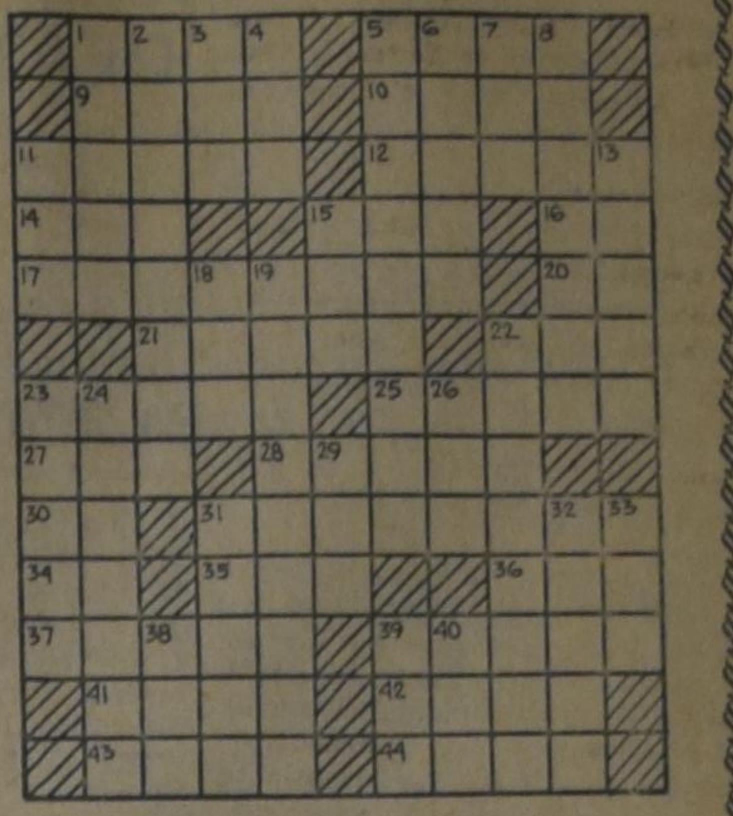

ACROSS
1. Metered motor cars
5. Metal containers
9. Boy's nickname
10. Mixture
11. Mr. Welles
12. Kind of sugar
14. Cameroons tribe
15. Relevant
16. Siberian gulf
17. Powerful
20. Molybdenum: sym.
21. Melon containing ice cream
22. Period of time
23. Music cue
25. Albacore, for one
27. Pole
28. Conjecture
30. Bone: anat.
31. Cuts apart
34. Compass point
35. Palestine plain
36. Swedish coin
37. —— globulin
39. Refresh
41. One of many layers
42. At one time
43. Whirlpool
44. Useless plant

DOWN
1. Charcoal: Pharm.
2. Preoccupied
3. Life: comb. form
4. Japanese coin
5. Finishes
6. Having wings
7. Pinch
8. Son of David
11. Simpleton
13. Kind of wood
15. Warp-yarn
18. Lettuce
19. Fanciful
22. Settle securely
23. Tine
24. Optimistic
26. Employ
29. Servicemen's club
31. Vaulted
32. Cornered
33. Stitch
38. Central
39. Petty quarrel
40. Chemical ending

Saturday's Answer

SOLUTION to previous **Cross Word Puzzle**

100 ACRE FARM FOR SALE

with good buildings. About 95 acres workable and in good producing condition. 1½ miles to highway, 15 miles from Chr. Ref. Church, in a good farming area. With or without livestock and machinery.

Write to: no. 1823, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commisioner for taking Affidavits

•

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

•

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(33)

The exhibitionist talk and the finesse of blasphemy were John's outlet for an active mind bereft of food, a vigorous body deprived of activity. He diverted himself occasionally with mathematics; he talks scraps of French to the surgeon who knew less than he; he composed proposals to Mary, and broke off usually in a panic to ask himself what lay ahead if his hopes there should be dashed. Drink gave him little satisfaction; interminable games of piquet, whist, backgammon did not stretch the length of the days from their departure from Annabona at the beginning of January across the South Atlantic almost to Brazil, then up with the trade winds to the coast of Newfoundland by the first of March. It was some recompense for his inner uncertainty, for the imbalance between regret at the security he had left and fear of the insecurity he had invited, to quell the ignorant ranting and the half-digested second-hand beliefs of the few whose talk encompassed any topics other than tall tales and bawdiness — and John was not left behind in that conversation — with impressive arguments concerning a mechanistic universe and a rationalist view of man's place in it.

The Newfoundland banks furnished a half-day's healthy diversion while they fished for cod to vary their plentiful supply of provision. All fishing reminded John of grim days on Clow's shallop. The contrast between this carefree haul of plenty and that gnawing anxiety for one, gave him a brief period of satisfaction, and the knowledge, when they set sail again with a strong westerly breeze pushing the voyage-worn ship steadily ahead, that this was the final and shortest lap of his quest made him almost hilarious. So far, very much so good. Surely the omens were favourable that he would win Mary at the end.

* * *

Then our Lord answers: I have taught prophets from the beginning and I still do not cease to speak to every creature. But many are deaf and will not hear, and many hear the world more gladly than Me, and more easily follow the likings of the flesh than the pleasure of God.

"The world promises temporal things of small value, yet is served with great affection; but God promises high and eternal things, and the hearts of the people are slow and dull. Oh, who serves and obeys God with so great a desire as he serves and obeys the world, and as worldly princes are served and obeyed? For a little benefit great journeys are undertaken; but for everlasting life people will scarcely lift their feet once from the ground. A thing that is of small price is many times busily sought; great contention cometimes rises over a penny, and for the promise of a little worldly gain men do not shrink to labour and sweat both night and day . . ."

A reader's vice is that he must read, and several times in the course of the voyage John had taken up **The Imitation of Christ** only to lay it down after a few pages with a yawn and a feeling of pity for the long dead author of such unreal moralizing. Tonight the close, crowded cabin had driven him to take a turn on deck; but the March wind, blowing almost a gale, had driven him back to the cabin where a game was in progress; so once more he had leafed over á Kempis's volume. The obvious truth of the comparison he had read struck hime: he had seen the penny-haggling time without number; and as for taking a great journey, which might bring no benefit at all — what better case in point than this on which he was engaged? Whereas following the likings of the flesh — was a man capable of such shrewd observation of human affairs completely deceived in his premises?

He could not bear the force of the interference. The little book snapped shut in his hand and he pulled a chair up beside the card players to watch their game.

John never found it difficult to sleep. The most constantly recurring pleasure of this voyage had been the sybaritic satisfaction of lying in bed recalling the days when he had to turn out of his hammock at all hours and in all weather. Neither motion of ship nor howling of wind disturbed his healthy slumber; yet before dawn on this March the tenth it was rudely disturbed. A crash like a giant baobab falling in the Guinea forests woke him, and a deluge of icy water over his bunk made him spring from it to find himself standing in the half-filled cabin.

"She's sinking!" The cry from above deck was hoarse and wild. Newton groped in the blackness for his coat — in the North Atlantic cold they were sleeping fully dressed — and felt his way out of the cabin and along to the ladder. The hatch was open and a heavy foot appeared on the top step. In the pre-dawn light he saw the Captain.

"That you, Mr. Newton?" he shouted above the confusion of noises. "Fetch a knife, and for the Lord's sake hurry."

Another giant wave broke over the damaged hull. John stumbled knee deep along the passage, got his knife and made for the ladder. Before he reached it one of the sailors swung up in front of him. Just as he stepped out on deck, and John's head had cleared the hatch a vast sea broke over them. The man's feet went from under him, the vessel lurched, and he was gone.

"My God!" said Swanwick when John, drenched and shaken, joined him on the littered deck. "Well, it'll be one or all of us next. Cut away that shroud and then give a hand baling. She's filling fast." With ten others John began the apparently futile task of hurling buckets of water into a sea which returned them fifty-fold. All his faculties were concentrated on the gigantic contest of meeting water with water, combatting cold with energy, eluding the powerful cunning blows of the preying ocean. An hour later with the dawn came a slight abatement of wind. John was called to the pumps and lashing himself there kept a steady rhythm of effort amid the hurry of desperate activity around and above him.

In the best of health and reckless of spirit, his recollection of past pain and privation kept him from being much affected by this unexpected mishap. It was one more of those circumstances which made good stories when the hardship was over. Even the disappearance into the icy sea of a man with whom he had chatted the day before left him comparatively unmoved. He was gone, all of them would be in a matter of days of years; meanwhile he was part of the primitive effort to cheat fate, to hold blind-stabbing death a little longer at arm's length. In this mood he found the gloom about him depressing.

"Cheer up, man, cheer up!" he said to the surgeon, who was pumping manfully next to him. The devil doesn't want you yet. In a few days this will be something to laugh at over a glass of wine."

Todd turned a grey face to him and burst into tears.

"No, no," he said wildly. "Don't talk like that. Better admit the truth. It's too late, too late now."

Meanwhile with increasing light the damage became apparent. The sea at the very crisis of the gale had hammered in the upper timbers on one side, and through this breach and the other leaks in the long unrepaired vessel the water was pouring at such a rate that, had not the cargo of beeswax and wood been lighter than water, she would have already sunk. Most of the sodden clothing and bedding was dragged laboriously from cabins and forecastle and plugged in the leaks. Then boards were nailed over these and, when this was done, those at the pumps and those with buckets perceived, in an almost imperceptible lessening of the water, a slight return for their killing labour.

But their was no lessening of the strain as the ship staggered drunkenly up and down mountainous waves, her worn masts broken, most of her sails torn away, the cordage, rotted by long months in tropic seas, snapping under the impact of the storm.

"Here, Mr. Newton, let Matt relieve you at the pump," said Hardy, pausing by him at about nine o'clock. "The Captain wants your help at the bowsprit. I'm going to see if I can get at the provision in the hold. The live-stock is all overboard. Come back as soon as you can. Matt must ready some food or the men can't carry on."

John straightened his numb limbs, and realized that he was almost spent with cold and unremittent work. He made his cautious way across the slippery deck, stooping under flapping shrouds and bracing himself for the wash of incalculable waves till he found Captain Swanwick examining the damaged foremast.

"Here man, lend a hand with this," said Swanwick hoarsely. "Think you can get aloft and secure that spar? This is beyond repair, we'll have to let it go."

"If I can splice the rope," said John running an eye over the yard-arm, and suiting action to word as deftly as his purple hands would let him. "Now." He climbed the shivering mast, made the necessary adjustments, caught and paid in the rope which dangled from the broken spar into space and regained the deck. "I think she'll hold now that the wind's down a bit. She'll not take a strain again."

"I hope you're right." But Swanwick spoke without hope. "Back to the pumps. With that sea aboard it's a wonder we aren't at the bottom now."

"Yes." John cast another glance at his work and turned with a shrug. "If this won't do," he said aloud, though the Captain was making his way to the starboard side and could not hear him, "the Lord have mercy upon us."

Had the incessant noise of the storm injured his eardrums? It suddenly sounded muffled and far away, outside the strange inner stillness that fell upon him, a hollow stillness in which his last words lingered, as though an unreverberate echo were prolonging and intensifying their utterance. Mechanically he found his way below and took the pump over from Matt, scarcely noticing that Todd's place had been filled by a more stalwart sailor. The brief respite had given him a renewal of endurance and, lashed to the pump, he began the rhythmic desperate struggle with no visible abatement of effort. But within, in that inner world where something had gone limp that was once taut and impregnable, a strange logomachia went on, over and over, repeating itself with the rise and fall, the swish and gurgle of the pump.

The Lord have mercy upon us. Why did I say that? I didn't intend to say it. It said itself. The Lord — I've said that or some such name a hundred times a day. This was different. This was not blasphemy, or ridicle, or even habit. This was simple; not intentional, no, not meaningful, but sober; as if it had meaning. And I haven't uttered a name of God without blasphemy for years. How many years? Why should I do it now? Danger?

(To be continued.)